

TIBISCUS

Publicație editată de Facultatea de Jurnalism, Comunicare și Limbi Moderne a Universității „Tibiscus” Timișoara

Universitatea „TIBISCUS”

vă urează:

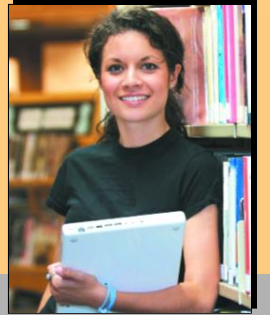
Sărbători fericite!

și

La mulți ani!

Student
eminent

p. 2

Decan
nou la
Design

p. 3

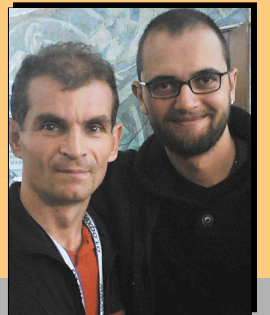
nobel.ro?

p. 7

Ezoteric
Fest

p. 14

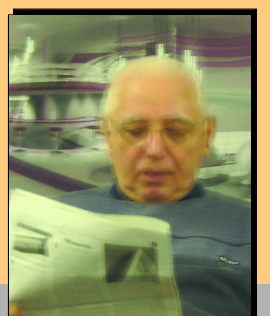
Club
Sportiv

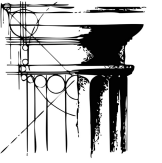
p. 15

Dez-
batere
Sigma

p. 16

Colaborare între Biblioteca Județeană Timiș și Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci

În cadrul Zilelor Bibliotecii Județene Timiș, eveniment organizat cu sprijinul Consiliului Județean, la împlinirea a 105 ani de la înființarea primei biblioteci publice în Timișoara, Biblioteca Județeană Timiș și Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci (OSIM), cu sesiunea de comunicări „Protecția mărcii și designul comunitar”. Reprezentanții OSIM au susținut, timp de două zile, un seminar pentru oamenii de afaceri din județ. Din anul 2001, OSIM a lansat o propunere de colaborare cu Bibliotecile Publice cu scopul diseminării de informații din domeniul Protecției Proprietății Industriale. La această Convenție de colaborare au aderat mai multe biblioteci județene, printre care și BJT.

OSIM este instituția în cadrul căreia se depun cererile de înregistrare a unei mărci, a unui desen sau a unui model industrial.

În urma înregistrării și examinării cererilor din domeniul proprietății industriale, OSIM-ul eliberează titluri de protecție care conferă titularilor drepturi exclusive pe teritoriul României.

Printre alte atribuții specifice OSIM-ului se numără: depozitarea registrelor naționale ale cererilor depuse și ale registrelor naționale ale titlurilor de protecție acordate pentru invenții, indicații geografice, mărci, desene și modele industriale; editarea și publicarea Buletinului Oficial al Proprietății Industriale al României, a Revistei Române de Proprietate Industrială; editarea și publicarea fasciculele brevetelor de invenție; desfășurarea cursurilor de pregătire a specialiștilor în domeniul proprietății industriale; atestarea și autorizarea consilierilor în domeniul proprietății industriale, ținând evidența acestora în registrul național.

OSIM elaborează și supune spre aprobare Guvernului strategia protecției proprietății industriale în România și aplică politica în domeniu. OSIM administrează legi și acte normative care definesc legislația română în domeniul protecției proprietății industriale.

Marca comunitară

Marca comunitară este marca care este înregistrată și obține protecție uniformă în toate cele 27 țări membre ale EU. Pentru aceasta, este necesară depunerea unei cereri la Oficiul de Armonizare a Pieței Interne a Comunității Europene. OSIM este membru al acestei instituții și abilitată astfel să reprezinte orice persoană de drept privat sau public din România care dorește înregistrarea unei mărci comunitare.

În cazul în care în unul sau mai multe state membre UE există deja o marcă similară sau identică înregistrată deja pe clase similare și în acel stat marca este refuzată, marca va fi înregistrată doar în celelalte state, dar nu va mai avea statutul de

marcă comunitară, ci doar de marcă internațională înregistrată la oficiile naționale din respectivele state.

OFICIUL DE ARMONIZARE ÎN PIAȚA INTERNĂ (OHIM) este o agenție a Uniunii Europene responsabilă cu promovarea și administrarea mărcii comunitare (din 1994) și a desenului comunitar înregistrat (din 2003). OHIM este de fapt atât o instituție a Uniunii Europene cât și un oficiu de proprietate industrială în sarcina căruia se află înregistrarea drepturilor de proprietate pentru mărci și desene comunitare. Sediul OHIM este în localitatea Alicante/ Spania.

Primele cereri de înregistrare pentru mărci comunitare au fost depuse în 1996, iar pentru desene comunitare în 2003. Marca comunitară și desenul comunitar sunt esențiale pentru piața unică care este Uniunea Europeană, ele fiind valabile pe întreg teritoriul Uniunii. Administrarea lor este foarte simplă deoarece avem o singură cerere de înregistrare a mărcii, respectiv desenului comunitar, o singură legislație și o singură protecție valabilă pe teritoriul geografic al Uniunii Europene. În plus, costurile sunt substanțial reduse în raport cu cele necesare luate cumulativ pentru fiecare țară în parte.

OHIM examinează, înregistrează și administrează mărcile și desenele comunitare și asigură protecția lor la nivel european. De asemenea OHIM menține registrele de mărci și desene comunitare înregistrate și împreună cu tribunalele din Statele membre ale Uniunii Europene decide asupra cererilor de anulare a mărcilor comunitare. Fiind o instituție publică independentă din punct de vedere legal, administrativ și financiar, are personalitate juridică și este guvernată de legislația comunitară. Legalitatea deciziilor sale este supervizată de două Curți Comunitare: Curtea de Primă Instanță și Curtea de Justiție a Comunității Europene (Curtea Europeană de Justiție).

Silvia ONICA

Studenti eminenti la „Tibiscus”

Asociația „Orizonturi Universitare” i-a premiat, în seara zilei de 10 decembrie, pe cei mai merituoși studenți din Centrul Universitar Timișoara. Aflată la cea de-a 14-a ediție, festivitatea „Student eminent” a continuat tradiția de a premia cei mai buni și mai valoroși studenți ai universităților din Timișoara.

Premiile Student Eminent au fost acordate unui număr de 42 de studenți de la toate universitățile de stat, dar și de la câteva universități private din Timișoara.

Tinerii premianți spun că diferența dintre ei și ceilalți colegi ai lor nu o face decât munca depusă. Dincolo de a avea talente înnăscute, studentul eminent frecventează cursurile, învață neconținut și se implică în activități extracurriculare.

De la Universitatea „Tibiscus”, studenții premiați, conform recomandărilor din partea decanilor fiecărei facultăți, au fost:

Laiu Cristina, Facultatea de Calculatoare și Informatică Aplicată an II, media 9,28;

Nai Adrian Ioan, Facultatea de Design, an III, media 9,70

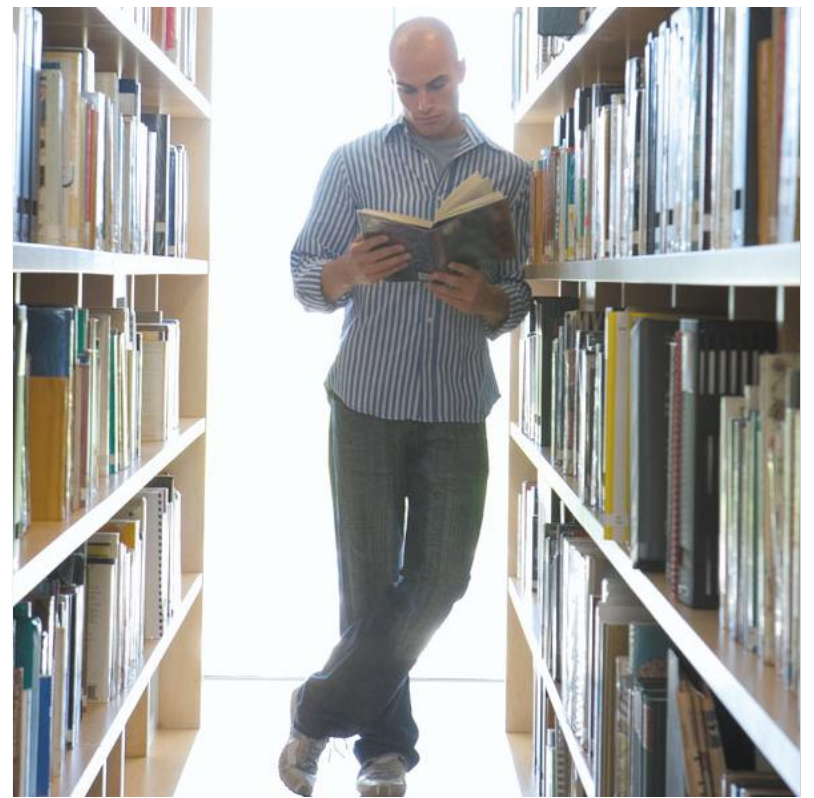
Floricele Constantin, Facultatea de Drept și Administrație Publică, an IV, media 9,48;

Din Aurelia, Facultatea de Jurnalism, Comunicare și Limbi Moderne, an III, media 10;

Lihu Daniela, Facultatea de Psihologie, an III, media 9,87;

Pătrașcu Ema Gina, Facultatea de Științe Economice, an III, media 9,10.

Festivitatea de premiere a fost încheiată cu un concert de colinde susținut de Corul Facultății de Muzică din Timișoara, sub bagheta dirigoarei Maria Gyuriș.

Vino și fără invitație, dacă ai chemare!

Pentru că s-a dat sfoară-n țară, s-au împărțit răvașe prin orașe, pe la colț s-a cripit... și dacă mai ai idei continuă.

Nu trebuie să ai 90/60/90 (sau dacă ai nu-i nici un bai) și nici nu trebuie să fi idolul suflării feminine (poți doar să pretinzi), ca să ai cele mai faine idei. Dacă te năpădește creația în cele mai interesante și intime locuri și nu ai ce să faci cu ea, vino pe la noi.

Adică, vrem să spunem că nu contează cine ești sau ce studiezi, dacă ai ceva interesant de spus și scris, hai, vino la noi.

Nu am presărat până în redacție firimituri, cum a făcut Grettel, așa că nu ai cum să ajungi la noi, decât dacă îți dezvoltăm. (Timișoara, str. Lascăr Catargiu, nr. 4-6, etaj IV, sala 406 sau e-mail: redactia_tibiscus@yahoo.com).

Noi nu încercăm să descoperim viața pe Marte și nici nu facem radiografii dentare ca să descoperim cine ești.

Noi ne jucăm cu

I D E E A.

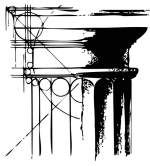
Prinde tupeu și hai să ne jucăm împreună. NOI te așteptăm la adresă, iar TU nu trebuie să vii cu ziarul sub braț sau cu garoafa roșie, VINO pur și simplu.

Director: CORNEL HARANGUȘ Redactor-șef: DANIEL CIUREL Coordonator „Argonauții”: ADRIAN DINU RACHIERU Redacția: Narcis Arjoca, Ionela Bustihan, Ștefan Cojocnean, Patriciu Gal, Rodica Morariu, Silvia Onica, Aurelia Turcu
Foto: Andreea Sănduloiu Pre-press: Euro-escu Layout&Logo: Euro-escu Tipar: ArtPress
Adresa: Timișoara, str. Lascăr Catargiu*, nr.4-6, etaj IV, sala 407, Tel/ Fax: 0256-203658; e-mail: publicatia@tibiscus.ro, redactia_tibiscus@yahoo.com

ISSN 1454-3303

„Tibiscus” este o publicație nealiniată politic, editată de Facultatea de Jurnalism, Comunicare și Limbi Moderne a Universității „Tibiscus” din Timișoara. Ea urmărește perfecționarea și evaluarea viitorilor jurnaliști.

DESPRE ARTĂ, TEHNICĂ, ECONOMIE ȘI SUCCES

Trăim – la început de 2010 – într-o lume din ce în ce mai alertă, mai activă, mai diversă, aducătoare de noi și noi provocări. Realitatea care ne înconjoară este tot mai complexă și aduce omul modern în fața unei avalanșe de informații și de descoperiri, care ne transformă – în bine ? – viața de zi cu zi. În acest vârtej al noului, artele, științele, tehnica și religia sunt domenii întrepătrunse, compatibile, uneori contradictorii, altele concurențiale, fiecare cu specificitatea sa dar în ansamblu solidare și care se completează reciproc.

Un designer trebuie să știe că pentru a se ajunge la eficiență, trebuie ca funcționalul, ergonomicul, esteticul și economicul să conlucreze, să dialogheze și să se sprijine reciproc. Designul este o concepție și o metodă de creație care urmărește să asigure fiecărui produs un înalt randament funcțional.

În acest context, pentru a da un nou impuls Facultății de Design, la conducerea sa a fost adus un tehnician, care își propune să îmbunătățească sistemul de învățământ, să aducă experiența inginerască și planificarea economică într-o lume a artelor, a viselor împlinite și a realității virtuale.

Dacă obiectivul imediat pe care ni-l propunem este să trecem cu brio de vizita comisiei ARACIS care să permită menținerea acreditării specializării Design, în același timp ne vom preocupa de diversificarea ofertei educaționale, de adâncirea colaborării practic-aplicative a studenților, cadrelor didactice și mediului de afaceri, de o mai bună prezentare a rezultatelor obținute în fața publicului, a mass-media, a specialiștilor. Vom

căuta să impulsivăm activitatea centrului de cercetare pentru ca, pe această bază să ne îmbunătățim baza materială și să pregătim lan-sarea de noi proiecte. Vom oferi studenților noștri noi facilități – cursuri moderne și atractive, metode actuale de predare și învățare, acces on-line la informații, master(e) unde să-și poată desăvârși specializarea dorită.

Fiind în apropierea sărbătorilor de iarnă, urez tuturor studenților și părinților acestora, cadrelor didactice și familiilor, tuturor colegilor și tuturor prietenilor

acestei facultăți, ca toate dorințele să li se împlinească, să aibă parte de sănătate și prosperitate, de bucurii și realizări. Anul 2010 să ne aducă tuturor vești bune privind politica și nivelul de trai, privind menținerea acreditării specializării și acreditarea unui masterat în domeniu, privind viața noastră personală și profesională.

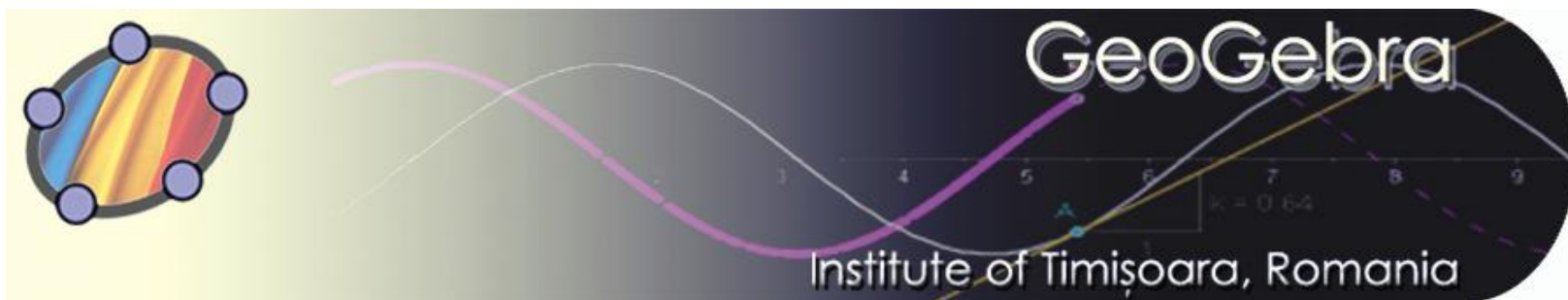
Crăciun fericit! Ani mulți și împlinuți!

Conf.univ.dr. **Tiberiu Marius KARNYANSZKY**

Decan al Facultății de Design

Un nou software educațional în România

Institutul GeoGebra Timișoara, România a fost înființat în octombrie 2009, ca filială a International GeoGebra Institute (IGI) și își desfășoară activitatea în sediul Facultății de Calculatoare și Informatică Aplicată din cadrul Universității „Tibiscus” din Timișoara.

GeoGebra este un software educațional și dinamic care este gratuit pentru toți utilizatorii, fiind conceput pentru matematică, informatică și alte științe exacte. GeoGebra este o așa-zisă clasă virtuală, care oferă suport vizual pentru noțiunile teoretice aferente cursurilor, spune lect.drd. Alexandra Fortiș, de la Facultatea de Calculatoare și Informatică Aplicată, director al Institutului GeoGebra Timișoara. Acest suport vizual poate fi folosit începând cu ciclul primar, până în cel universitar, însă preponderent vizează ciclul gimnazial. Softul educațional poate fi des-

Alexandra Fortiș, director al Institutului GeoGebra Timișoara

cărcat gratuit de pe site-ul www.geogebra.org, iar pentru mai multe informații puteți accesa și www.geogebra.tibiscus.ro, recent realizat.

GeoGebra, își propune să contribuie la crearea unei rețele de utilizatori (cadre didactice, elevi, informaticieni și cercetători), să

organizeze work-shop-uri pentru cadrele didactice și să lanseze teme de cercetare, în prezent lucrându-se la elaborarea unei documentații în limba română.

Institutul GeoGebra, a câștigat la nivel internațional în 2009, titlul de „Tech Award - pentru software educațional în sprijinul umanității”. Va avea loc în septembrie 2010, un simpozion în premieră la noi în țară, în conjuncție cu XA 2010, pentru dezvoltarea acestui institut.

În prezent se fac proiecte pentru accesare de fonduri europene asupra cercetărilor, institutul GeoGebra susținându-se prin sponsorizări și având sprijinul universităților implicate.

Pe viitor, Inspectoratele Școlare și Casele Corpurilor Didactice vor susține activitățile Institutului GeoGebra Timișoara.

Andreea SĂNDULOIU

Microsoft România a organizat, joi, 19 noiembrie, în Sala Viena a Hotelului Timișoara, evenimentul „Despre noua eficiență IT: lansarea Windows 7, Windows Server 2008 R2 și Exchange Server 2010”.

Au participat din partea Universității „Tibiscus” conf. univ. dr. Tiberiu Marius Karyanszky, as.univ.drd. Simona Angela Apostol și prep.univ. Bogdan Ion Șelariu, de la Facultatea de Calculatoare și Informatică Aplicată, precum și mai mulți studenți și masteranzi ai facultății.

CONCURSURI POSTURI DIDACTICE

■ FACULTATEA DE JURNALISM, COMUNICARE ȘI LIMBI MODERNE, CATEDRA DE JURNALISTICĂ

Poziția 14, LECTOR UNIVERSITAR

Disciplinele: Management și marketing în RP și în publicitate; Campania publicitară (opt.); Managementul instituțiilor mass-media.

Poziția 18, PREPARATOR UNIVERSITAR

Disciplinele: Conceperea și producerea unei publicații; Genurile presei; Presa locală (opt.); Fundamentele sistemului mas-media.

Poziția 19, PREPARATOR UNIVERSITAR

Disciplinele: RP sectoriale (opțional); Etică și deontologie profesională; Comunicarea cu presa; Presa și actualitatea (opt.).

■ FACULTATEA DE DREPT ȘI ADMINISTRAȚIE PUBLICĂ, CATEDRA DE DREPT

Poziția 25, PREPARATOR UNIVERSITAR

Disciplinele: Drept civil. Parte generală și persoane

■ FACULTATEA DE ȘTIINȚE ECONOMICE, CATEDRA I - ECONOMIE

Poziția 5/I, CONFERENȚIAR UNIVERSITAR

Disciplinele: Negociere și contractare în afaceri internaționale; Comerț internațional și politici comerciale; Economie europeană (opt.).

Poziția 6/I, CONFERENȚIAR UNIVERSITAR

Disciplinele: Marketing; Marketingul distribuției; Comportamentul consumatorului.

Poziția 12/I, LECTOR UNIVERSITAR

Disciplinele: Microeconomie; Gestiunea financiară a întreprinderii.

Poziția 17/I, ASISTENT UNIVERSITAR

Disciplinele: Bazele contabilității; Contabilitate aprofundată; Contabilitate de gestiune; Proiecte economice financiare.

Poziția 18/I, ASISTENT UNIVERSITAR

Disciplinele: Marketing; Proiecte de marketing; Cercetări de marketing; Marketing internațional.

Poziția 20/I, PREPARATOR UNIVERSITAR

Disciplinele: Marketingul serviciilor; Marketing direct; Comportamentul consumatorului.

CATEDRA II - DISCIPLINE APLICATIVE

Poziția 15/II, ASISTENT UNIVERSITAR

Disciplinele: Matematici aplicate în economie; Statistică economică; Econometrie.

■ FACULTATEA DE PSIHOLOGIE, CATEDRA DE PSIHOLOGIE

Poziția 5, CONFERENȚIAR UNIVERSITAR

Disciplinele: Psihologia sănătății; Elemente de psihosomatică; Psihologie experimentală și analiza datelor.

Poziția 6, CONFERENȚIAR UNIVERSITAR

Disciplinele: Introducere în psihoterapie; Tehnici proiective; Psihodiagnostic I.

Poziția 16, LECTOR UNIVERSITAR

Disciplinele: Psihoterapii individuale și de grup; Introducere în psihoterapie: Psihologia familiei.

Poziția 22, ASISTENT UNIVERSITAR

Disciplinele: Psihologie socială I; Proiect aplicativ în psihologie organizațională; Proiect aplicativ abilități pedagogice.

Poziția 24, PREPARATOR UNIVERSITAR

Disciplinele: Psihanaliză; Psihologia muncii.

■ FACULTATEA DE DESIGN, CATEDRA DE DESIGN

Poziția 2, PROFESOR UNIVERSITAR:

Disciplinele: Bazele desenului pentru design, an I și an II; Tehnici vestimentare (opt.), an III.

Poziția 5, CONFERENȚIAR UNIVERSITAR

Disciplinele: Materiale și tehnologii de specialitate I (an II) și II, (an III).

Poziția 18, ASISTENT UNIVERSITAR

Disciplinele: Bazele compoziției pentru design I, an I; Studiul compoziției tridimensionale, II; Design de produs I, (an I), II, (an II), III, (an III).

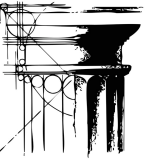
Poziția 21, PREPARATOR UNIVERSITAR

Disciplinele: Istoria designului, an II; Materiale și structuri (opt.), an II; Design ambiental III (opt.), an III.

Poziția 22, PREPARATOR UNIVERSITAR

Disciplinele: Portofoliu, an III; Tehnici grafice digitale (opt.), an II; Imagine și ilustrație computerizată (opt.), an III.

Informații: www.tibiscus.ro

Alexandru Dobrin

Diana Bumb

Alexandru Man

Aceste pagini prezintă lucrări reprezentative ale studenților de la Facultatea de Design a Universității „Tibiscus“ Timișoara, de la toate specializările:

- Design ambiental
- Design grafic
- Design de produs
- Design vestimentar

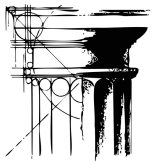
Diana Daminescu

Carmen Bayer

Daniela Marcu

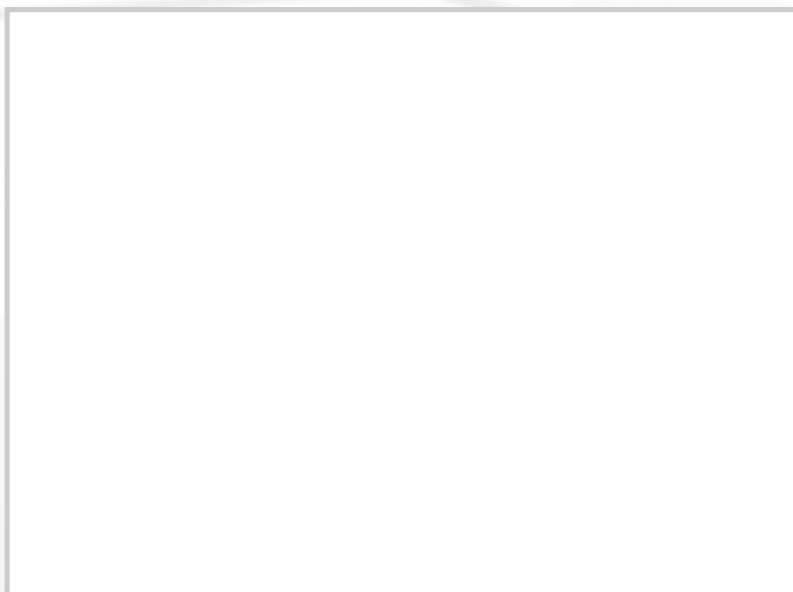
Gabriela Prodan

Johanna Țunea

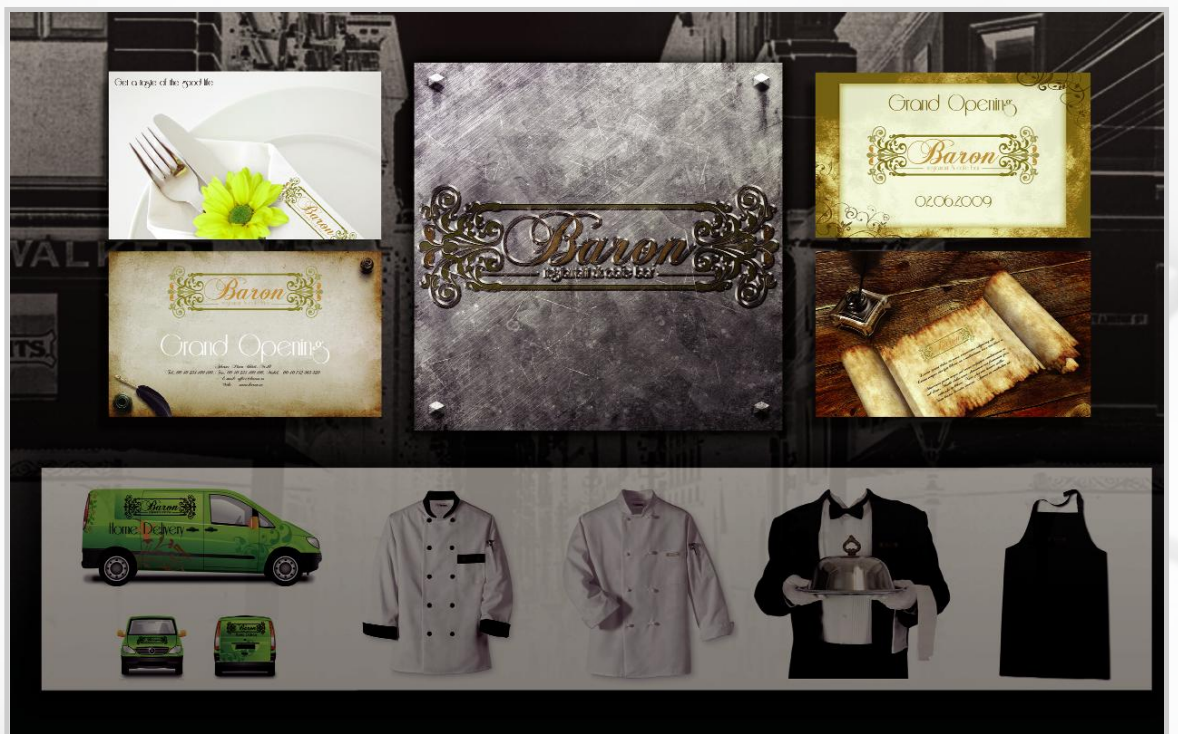
Gianni Lința

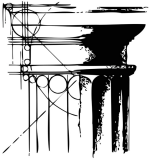
Tiberiu Papp

Răzvan Talinga

Vasile Petrice

CHESTIUNI DE STIL

Cornel HARANGUȘ

Recent, un foarte încrezut personaj, fiind în primele faze ale notorietății actoriale, a făcut o observație referitoare la stil, pe un text administrativ. El a remarcat că topica unei fraze nu este stilistic admisibilă, pentru că după subiectul de început, complementul indirect era despărțit de predicat și de complementul direct care îi urma și de un complement de loc, fraza fiind încheiată cu o subordonată.

Argumentul considerației era de natură acustică, vizuală și logică, în sensul că ceea ce se referea predicatul era prea departe de acesta, adică se auzea prea târziu după pronunțarea primului. Sau dacă vrem, se citea prea târziu după acesta. Ambele considerații priveau capacitatea de a lega una cu alta părțile frazei, cu presupunerea că expresia interpusă între ele făcea să se uite prima până se ajunge la a doua cu auzul sau cu vederea.

La observația mea că fraza este logică, răspunsul a venit doct: „nu tot ce e logic corect este și stilistic.” În negurozitatea lui, răspunsul era fără replică și am renunțat. Dar cum chestiunea stilului și a logicii mă interesa, m-am gândit ce poate să însemne acel argument al *distanței* dintre expresiile legate într-o frază? Am făcut la momentul potrivit recomandarea că în cazul distanței prea mari trebuie mărit ambitusul logic, fără să fie nevoie de schimbarea topicii, dar am fost din nou convins să tac printr-un „nu” încâpățânat. De fapt, care este problema? Mai ales într-un text administrativ, problema înădării frazelor este în

primul rând o problemă a comunicării corecte a ideii. Or, acest lucru se face, înainte de toate, prin corelarea logică a semnificațiilor termenilor, care trebuie să fie impecabilă. Cerințele stilistice sunt neapărat secundare în raport cu această sarcină, chiar și cele minimale, cum ar fi vocabularul sau topica. În limite admise, acestea pot fi neglijate, cum se întâmplă în cazul textelor dictate și nerevizuite.

Dar să transcriu fraza criticată pentru topică, înainte de a trece la alte considerații. Era vorba de descrierea unor evenimente, în care la un moment dat se spunea: „O parte dintre ei (agenții de pază), au blocat accesul în cadrul clădirii atât al cadrelor didactice cât și al studenților, precum și a oricăror persoane, îndeplinind ordinele primite.” Eminentul critic al stilului spunea că fraza trebuie să aibă altă topică și anume: „O parte dintre ei (agenții de pază) au blocat accesul atât al cadrelor didactice cât și al studenților în cadrul clădirii...”. Această schimbare ar fi corespuns unui stil mai înalt (elevat?) sau mai bun (distinguit?), deoarece ar fi apropiat cele două expresii care compuneau o parte din sensul frazei – „accesul” și „al cadrelor didactice și al studenților” – abia după aceea trebuind să se scrie numele locului vizat de predicat și de complementul direct „acces”. Mărturisesc că rămân nedumerit, chiar perplex. Nu mi se pare deloc că s-ar fi îmbunătățit ceva în privința stilului. Care este motivul acestei schimbări de topică? Mi s-a răspuns: „frază devine astfel

mai inteligibilă”, mai ușor de înțeles.

Prin urmare, chestiunea stilului era una logică, de unde și replica mea privitoare la recomandarea de a mări „ambitusul logic”, adică de a mări capacitatea de cuprindere logică dacă întâlnirea cu o frază o cere. Iar acest lucru este practicat curent de cititori, fie prin creșterea atenției auditive sau vizuale care permite ținerea în minte a expresiilor legate, chiar peste puntea altei expresii, fie printr-o funcție a capacității de înțelegere, numită de obicei concentrare. Așa încât eu nu vedeam nicio problemă pentru înțelegere în fraza citată, în afara cazului în care presupunem că toți cei care vor citi sunt sub limita normală a capacității necesare comprehensiunii.

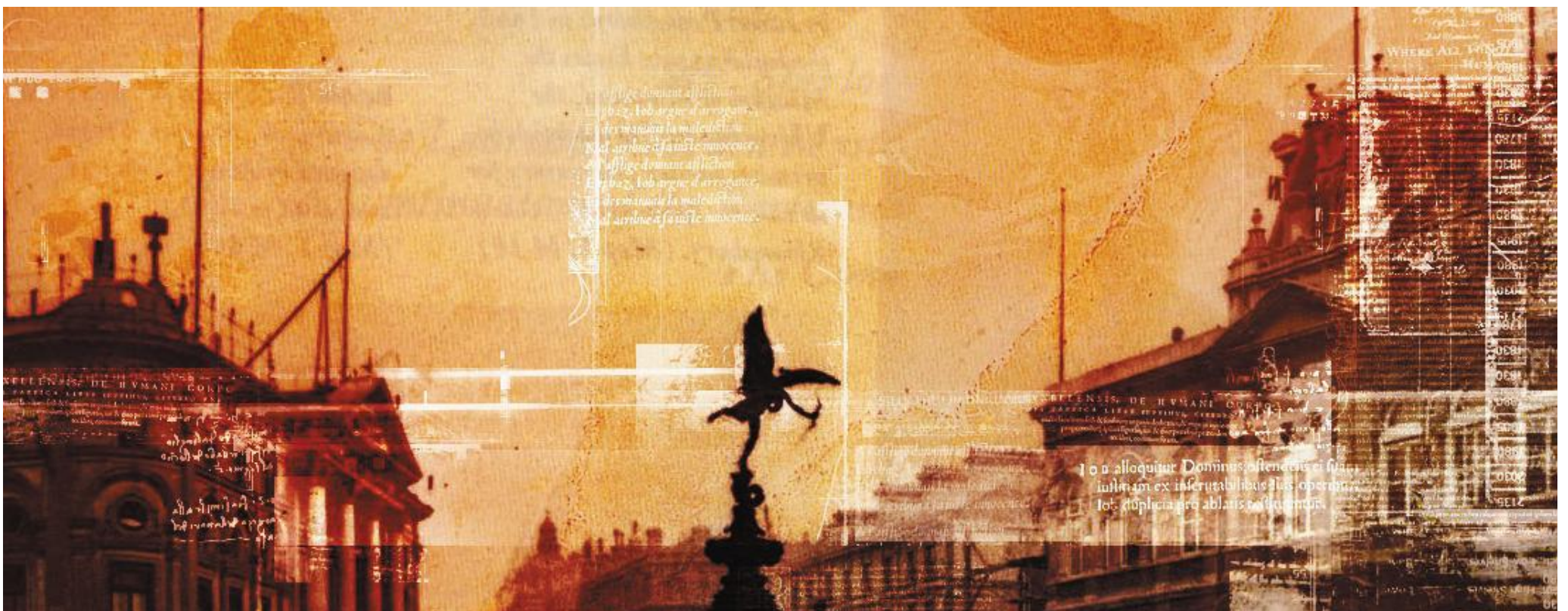
Din cele spuse mai sus rezultă două lucruri: primul, că pentru interlocutorul meu, problema stilului frazelor scrise este problema *inteligibilității* acestora de către cititor, în ultimă instanță o problemă a comunicării în scris. În al doilea rând, rezultă că această problemă este una de logică, întrucât sensurile inteligibile ale propozițiilor și frazelor implică faptul că acestea să fie logic constituite, chiar dacă nota lor logică nu le asigură și adevărul.

Din cele deduse aici, decurge că interlocutorul meu se contrazicea vorbind de topică și stil, ca fiind altceva decât logicitatea propozițiilor și frazelor, mai precis, independentă de aceasta. Dar mai degrabă este de crezut că el nu înțelege termenul „stil” decât într-o accepție foarte îngustă, în care

liniaritatea frazelor și așezarea părților în propoziție după succesiunea învățată la gimnaziu – subiect, predicat, complement direct, complement indirect etc. – reprezintă standardul sau modelul stilului excelent. Accept că această succesiune este un model, un model de mare valoare instrumentală în comunicarea într-o limbă, pe care îl propovăduiesc și îl practică mai ales profesorii de limbă (inclusiv cei de limbă română), dar este, totuși, un model școlăresc, având drept scop asigurarea, sub cerințele cele mai simple și bazale a comunicării, în condiții de inteligibilitate. Am alte pretenții de la ideea de stil decât această viziune mediocră. Față de șlefuirea profesională a scrisului am o conștientizată demult respingere. Prefer stilul frust, nefinisat, care dezvăluie cu mai mare greutate ideea exprimată, nu din intenție, ci spontan. De îndată ce simt că ideea a intrat în mecanica gramaticală căutată explicit, am sentimentul că gândirea care se exprimă a început să moară. Această trăire subiectivă a scrierii poate fi părăsită pentru observații de natură obiectivă. Nu trebuie neapărat, pentru sarcinile acestei note să apelăm la ideile de mare anvergură cu privire la stil, cum ar fi cea a lui Lucian Blaga despre stilul cultural, pentru că acolo este vorba de complexe structuri spirituale care se amestecă și se metabolizează împreună. Scrisul, construcția propozițiilor și frazelor este numai o aparență, dar o legătură a acesteia cu complexa idee a matricei stilistice se poate face, trecând

prin cunoscuta și deja banala definiție buffoniană a stilului: „stilul este omul.” Stilul unei culturi provine de la spiritul oamenilor care creează, spiritul indivizilor se formează de la matricea stilistică a culturii în care trăiesc și fiecare își face apariția în scris potrivit cu generările produse de aceasta în spiritul individual. Ordonarea în frază a propozițiilor, a subiectului, predicatului, atributelor și complementelor în propoziție vine dintr-o funcționare spontană a gândirii care se materializează. A constrânge sub un singur model acest act autentic de viață spirituală, inversiunile, pauzele și selecțiile lexicale, îmi pare a fi o treabă care ține de începuturile școlarizării sau de o limitare sclerotică a spiritului matur și a imaginației. De aceea, cred, literatura s-a revoltat împotriva modelului aici criticat, al stilului, poezia mai spectaculos, dar și proza. La noi i-am putea cita pe mai vechii Marin Sorescu sau Nichita Stănescu.

În filosofie, cei mai mulți dintre marii filosofi au fraza amplă și contorsionată, de unde și plângerile adresate lor de către cititori, din cauza dificultăților de lectură. Plângeri de care, însă, nu s-a ținut seama. Chiar și raționalul Descartes, cu norma sa a clarității și evidenței ideii a folosit fraze complicate și inedite combinații de părți lexicale. Așa încât, eu cred că este un comportament obtuz acela de a cenzura stilul după vecinătatea sau lipsa de vecinătate a părților de propoziție sau după selecția termenilor. Lumea spiritelor individuale e mai diversă decât poate admite un spirit mediocru.

argonautii

Nr. 3 (72) • Supliment cultural • Coordonator: Adrian Dinu Rachieru

UN NOBEL PENTRU ROMÂNIA?

ALERGÂND DUPĂ HERTA MÜLLER

Vestea că Herta Müller (o nobelizată surprinzătoare, să recunoaștem) a fost aleasă Juriului Academiei de la Stockholm a făcut iute înconjurul lumii, scoțând din anonim un sătuc pierdut în Câmpia de Vest; ceea ce n-ar trebui să ne mire peste poate într-o societate mediatică. Devenit, așadar, celebru peste noapte, Nițchidorf-ul / Nitzkydorf, acolo unde proaspăta laureată văzuse lumina zilei (la 17 septembrie 1953), ne-a pus în fața unei constatări nu prea măgulitoare: Herta Müller e aproape necunoscută „acasă”. Sau, mă rog, cunoscută superficial. Ceea ce, se înțelege, n-a împiedicat avalanșa declarațiilor entuziaste, exaltate, deplasate, rod al optimismului conjunctural și mai cu seamă al complexelor castratoare și frustrărilor noastre (sedimentate în timp), implicit goana prin librării vânând cărțile nobelizatei. Anunțând poporul că *am fi luat Nobelul*, astfel de elogi denunță de fapt un oportunism cras și ipocrit; și pun sub lupă onestitatea celor care, brusc, au descoperit-o, debitând enormități. Firește, laudele – ca reacții la cold – revărsate asupra „compatriotei” noastre (cf. Mircea Cărtărescu) sunt meritate; am văzut un N. Manolescu „fericit”, cineva avea chiar îndrăzneala unui pronostic (lansat, firește, după spartul târgului) scriind profetic: „plutea în aer ca un român să câștige prestigioasa distincție”. Altcineva filtrează într-un cotidian de succes: „Ne-au dat un rege, le-am dat o regină”. De ce am fi încheiat oare așa târzior – ne întrebăm candid – „tranzacția” cu nemții (Carol contra Herta)? Dar chiar e vorba de un Nobel românesc? Surprinzător, ceva mai cumpătat, Cristian Tudor Popescu pune degetul pe rană: da, Herta Müller s-a născut în România, este scriitoare de expresie germană și, să nu uităm, în 1987 emigrase în RFG împreună cu soțul ei, Richard Wagner. O femeie puternică, sensibilă și intransigentă, reticentă dintotdeauna față de media; asaltată acum, în noua ipostază, „fixată” sub reflectoarele celebrității (ori mondenității, mai degrabă), ea a devenit cumva inaccesibilă. Deci cine este Herta Müller?

Scriitoarea ține, reamintim, de enclava germană; dar literatura germană din România era, pentru unii, doar o ficțiune (crede Werner Söllner) sau, pentru alții, cântându-i prohodul, „a cincea literatură germană”. Altfel spus, decuplată de Centru, căutându-și – ca literatură marginală – apartenența și anunțându-și inevitabila „stingere”, reprezentată de un șir de „suspecți” (*rumäniendeutsch*, adică „german din România”), nu neapărat bine cotați în lumea scriitoricească. Având în Peter Motzan un veritabil „remorcher”, însoțit recent și de câțiva exegeți temeinici, de fibră oltenească precum Marian Victor Buciu (cel care, în 2003, publica un volum despre Dieter Schlesak) și, mai încoace, Cosmin Dragoste, un mare inspirat comițând o teză de doctorat devenită carte: *Herta Müller – metamorfozele terorii* (Editura Aius PrintEd, Craiova, 2007), cu o *Prefață* de Dieter Schlesak.

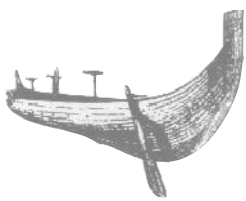
Tineretea și începuturile Hertei Müller se leagă însă, inevitabil, de Banat și de eteroclitul *Grup de acțiune Banat* (1972-1975, când *Aktionsgruppe* se autodizolvă). Încercând un record cu modernismul european, AGB, prin „pionierii” săi (îndeosebi mentorul R. Wagner) se întoarce cu fața la realitate, condamnând defazarea, istoria înghețată, „timpul static”; ceea ce, inevitabil, va atrage reproșurile conservatorilor, indignați de acest asalt asupra unei lumi „sănătoase”. De-idealizarea ruralului, crepusculul comunitar, detabuizarea atrag chiar stigmatul unei *literaturi anti-germane!* Deși Herta Müller nu a fost o „membră oficială” a grupării, ea rămâne – scria Cosmin Dragoste – „cel mai bun produs al mișcării” (*lucr.cit.*, p. 16). Prietenă cu cei de la *Aktionsgruppe Banat*, tracasată de securiști (citori sărguincioși, presupunem, în acele vremuri, poposind asupra unor scrieri – altminteri – fără mare ecou, timpuriu traduse) și refuzând colaborarea, Herta Müller mărturisea, surprinzător, că *nu a vrut să fie scriitoare*. Fidelă propriilor mijloace și idei, prozatoarea își anunța chiar la debutul editorial (*Niederungen / Ținuturi joase*, 1982) obsesiile. Privind retrospectiv, Verena Aufferman observa că *cercul* ar fi emblema acestui univers prozastic, traversând „inelele” unui regim dictatorial într-o societate represivă (familie, sat, stat). Teroarea devine supratema acestor desfășurări epice, aparținând unei scriitoare anagajată social: o construcție concentrică, spuneam, de caracter interactiv, polemic, fragmentarist, reliefând pattern-urile într-un limbaj poetic, reducăționist, descriind – sub

metafora „ochiul puterii” (*das Auge der Macht*) – oprimarea, intoleranța, dominația, la toate nivelurile.

Herta Müller debutase în revista *Neue Literatur*. Volumul *Niederungen. Prosa* (premiat de CC al UTC), cercetând cu / prin retina copilului satul șvăbesc (mici drame, obsesii mărunte, ironii sfârșind într-un fals idilism; v. *Baia șvăbească*) va isca replicile unor conaționali teribil de indignați. Voci din tabăra conservatoare (v. *Neue Banater Zeitung*) protestează, nu se împacă cu ideea unei comunități rurale (satul șvăbesc ca lume mică) atinsă de morbul distrugerii, de maladiv, înecat în cenușiu; o enclavă retrogradă, mărginită, bolnavă de etnocentrism. E prefigurată aici „tehnică” *autoficționalizării*, exploatată mai apoi, „destabilizând” realitatea, cum nota Gabriel Cohn; sau *estetica fisurii*, cum sesizase Graziella Predoiu. Profesoară o vreme în Timișoara, traducătoare la *Tehnometal*, Herta Müller face dovada unui eticism sever: *limba nu e patria*, zice prozatoarea, ci „ceea ce li se întâmplă oamenilor”. În consecință, interesată de întâlnirea dintre limbaj și fapt, Herta Müller nu admiră limba / limbajul, nefăcând vreo diferență între estetică și restul vieții. Sub presiunea trăitului, într-un discurs găfâit, inventat, esențializat, considerând că „limba nu are nimic plăcut”, ea face din *analiza morală a dictaturii* o traumă obsesională, încercând a înlăni frica. Fie că folosește monologul interior slujind rememorarea: „sunt chemată joi la zece fix” (precum în *Heute wär ich mir lieber nicht begegnet / Azi mai bine nu m-aș fi întâlnit cu mine*, 1997),

fie că vorbește despre înstrăinare, singurătate și inadaptabilitate (v. *Reisende auf einem Bein / Călătoare într-un picior*, 1989, purtând titlul inițial *Bewohner mit Handgepäck / Locuitori cu valiză*), proza Hertei Müller pledează pentru neuitare ca și condiție a supraviețuirii. Toate se împletesc sub adăpostul „paltonului estetic”; și autobiografia vorbită în 41 de fragmente, trasă într-un disc la editura *Supposé* (v. *Noaptea este făcută din cerneală*) și cartea „colată”, cu decupaje din *Plai cu boi* (*Este sau nu este Ion*, totuși primul volum „scris” în limba română, editat la *Polirom*) sau *Herztier / Animalul inimii* (1996) invocă angoasa existențială, trădările, prietenia ca suport al supraviețuirii. Ultimul succes, deja bulversând piața (*Atemschaudel*, *Hanser Verlag*, 2009), plănuiește a fi o scriere la două mâini, o „exorcizare în doi” (cf. Rodica Binder) folosea amintirile lui Oskar Pastior, trecut prin infernul Gulagului. Cu efect de șoc asupra memoriei colective, romanul din urmă forțează *funcția de adevăr*, mereu apropiată prozatoarei. Depoziția sa încăpățanată, rememorând un trecut traumatizant este și o pledoarie pentru demnitate; chiar dacă, deloc voalat, i s-a adus reproșul că ar folosi „experiența altuia”, reconstituind traseul existențial al „fictivului” Leo (Leopold) Aubery, cunoscând deportarea și coșmarul concentraționar într-un lagăr sovietic precum dispărutul O. Pastior. O paralelă cu depozițiile lui Paul Goma, și el un adept al *neuitării*, blamând amnezia ar fi, poate, instructivă. Mai cu seamă într-o epocă fluidă, suspectată de infantilizare și escapism, în care literatura *all age* face ravagii în societatea spectacolului. Și în care, credincioasă unor idei poetologice, incomoda Herta Müller ne reamintește obsesiv că „trecutul nu te părăsește niciodată”. *Autoficționalitatea*, termen împrumutat de la Georges Arthur Goldschmidt face casă bună cu „trăirea inventată” (*erfundene Wahrnehmung*) tocmai pentru a sprijini adevărul: imixtiunile Securității, regimul autoritar, controlul, amenințarea, frustrarea, prietenia și trădarea, dosarul, țara renegată, toate examinate cu o luciditate tăioasă, revărsate în acele „peisaje al deșărădăcinării”, întrunind – știm acum – aprecierile Comitetului suedez. Nesiguranta, dezagregarea, dezastul moral lasă „urme”; criza de apartenență, vituperând în contra „proprietarilor de patrie” (coconi șvabi sau lachei ai dictaturii) o aruncă, suferitoare, *între lumi*: o Românie insulară, terifiantă, obsesivă și acea promisă *anderes Land* („cealaltă țară”), tot o deziluzie. Reîntregirea (cu un unchi folosit ca falsă motivație) nu-i bandajează rănilor și nu-i temperează trăirile. Încât, clamând – prin acest Nobel anexat – *Victoria unei literaturi* (v. *Mozaicul*, nr. 10/2009, p. 5), Cosmin Dragoste ne obligă să ne întrebăm: *Care literatură?* A noastră în niciun caz; iar literatura germană din România e pe dric de nu cumva e deja înhumată.

(continuare în pagina 8)

OANA BÂLC

ERAM ORB...

Eram orb...
Plimbă-mi mâna
Spre zarea îndepărtată
A munților, a văilor înzăpezite
Să simți freamățul culorilor

Eram orb...
Zdrobește-ți palma
De chipul meu străveziu
Să simți durerea cum urlă...

Eram orb...
Ridică-ți degetele
Spre cerul minunat,
Încearcă, doar un pic
Să simți mângâierea...

Eram orb...
Atunci, cândva,
Când steaua-mi strălucea
Invadat de regrete
Retrăiesc tot ce-a fost...

ÎNCEARCĂ...

Să privești prin ochii unui înger,
Să iubești cum iubesc ei...
Să pui suflet,
Să te scufunzi în durere
Și să rămâi acolo ore întregi.

Vezi... nu poți!
Din această cauză plâng eu acum
Dar visez continuu
La ziua în care o să pot zbura;
Alături de îngeri să pot visa...
În lumea lor mă privesc
Deși sunt absentă.

Visul te duce departe,
Te lasă să plutești printre stele
Și-ți dă drumul când nu te aștepti,
Să înfrunți lupta cu realitatea...

Tot timpul te vor privi
ochii unui înger.

IRONICE STRIGĂRI...

Cristaline sclipiri de argint zboară alături de tine,
Se îmbină într-o simplă și bucuroasă zare
Când soarele redă zâmbetul în culoare,
Prin mii de raze scufundate-n mare...
Se aprinde totul în jurul tău ca flacăra-n sine.

Visezi să zbori cândva alături de-un înger,
Să plângi neîncetat cu mii de lacrimi de safir
Când gândurile se vor împlini, doar în cer
Vei putea să-ți îndulcești viața...

Limitele unui vis nemărginit și colosal
Se îmbină în realitate
Dar nu te poate opri vreodată să le ai pe toate
Căci exiști într-o imensă singurătate
Care te macină...

Trandafirul vopsit, de-un roșu aprins, se îneacă
Poartă-un voal al amărăciunii,
Dar nu vei spune că nu vezi în tine viață
ci doar gânduri deșarte în adâncu-ți...

Când ești chemat, să spui și tu de cei trei
Miraculoși stăpâni, magi mincinoși ai erei
Nu vezi decât un chip zdrobit de soartă.

continuare din pagina 7

Să ne amintim că în urmă cu niște ani regretatul Laurențiu Ulici întocmea un diptic, o antologie cu prezentări și propuneri (*Nobel contra Nobel, Cartea Românească*, 1988), îndrăznind chiar niscaiva pronosticuri până spre finele veacului (cazul lui Marin Sorescu, „întrezărit” ca posibil laureat pentru anul 2000). Pe lângă știutele contrapropuneri, plauzibile, având în vedere doar a doua jumătate a secolului trecut (Blaga în 1960 și Nichita Stănescu în 1980). Și neuitând să ne prevină în *Postfață* că acest râvnit premiu, prin care inventatorul dinamitei s-ar fi „mântuit”, consacră în universal. Dar, vorba lui Philippide, nu ne scapă de uitare. Fiindcă doar timpul validează au ba. Încât, ca „instanță penultimă a literaturii” (*lucr. cit.*, p. 561), Nobelul asigură, certamente, notorietate. Problema delicată rămâne însă cea a criteriilor. Deseori miza politică maschează păcatele estetice iar interferențele ideologice intervin insidios în jurizare. Ca dovadă, *absențele semnificative* inventariate de Ulici, probând că infailibilitatea opțiunilor, rămâne o himeră. Iată, în 1901, trăiau Tolstoi, Cehov, Ibsen; dar Sully Prudhomme deschidea lista.

Ce ne facem cu absenții nemotivate? Și, mai ales, cum explicăm șirul de nobelizați, împinși, sub bobârnacul timpului, ușurel în uitare, marginalizați sau chiar excluși din câmpul receptării? Folosesc jurații același cântar? Au puțința, cumpănind valoarea literară și morală, să cuprindă, prin întinderea lecturilor, întreaga ofertă? Sau sunt, fatalmente, într-o societate mediatică chiar robii mediatizării, supuși unei publicități agresive, cu substrat politic? Întrebări, desigur, retorice...

Scotocind prin „sertarul lui Emil” (lordache), o editură ieșeană va oferi curând un studiu despre *Nobelul literar slav*, anunță Antonio Patraș (vezi *Convorbiri literare*, nr.10/2009). Parcurgând șirul nobelizaților ne convingem, odată în plus, că acel drag slogan, propulsând o *altfel de literatură* mergea pe un raționament la vedere: literatura ivită în acel spațiu (sovietizat) *nu trebuia să fie doar literatură*. Iar noi? Ce facem / ce-am putea face, dincolo de eternele văicăreli dâmbovițene și lamentațiile intelectualist-conspiraționiste? Problema Nobelului, nu spunem o noutate, rămâne o rană deschisă...

Ca „decorație” îndelung râvnită, întreținând – pe fundalul unor com-

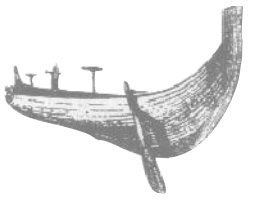

plexe identitare – explicabile frustrări, Nobelul rămâne, deocamdată, doar o consolatoare posibilitate, împinsă într-un viitor cețos. Inflamând spiritele, *cazul Herta Müller* ridică o altă delicată problemă, cea a revendicărilor zgomoase și a neputinței promovărilor, în sensul unei tenacități publicitare. Nobelul Hertei Müller, anexat (s-a spus), „însușit” fraudulos prin unele voci de la noi sau contestat cu talent de vajnicii băieți („mai buni”, evident, decât laureata) a fost adjudecat, să reținem, după

zece ani, la a treia strigare! Rodica Binder, alertată de „abuziva revendicare românească” simțea nevoia să precizeze: Herta Müller este „doar originară din România”! N-am privi chiar așa superficial-discreționar chestiunea, în fond proza toarea aici s-a format și substanța obsesivă a cărților sale de aici se trage. Ceea ce nu înseamnă că Herta Müller e a noastră, fie și „un pic”. Intră în joc suportul mediatic, mecanismele de marketing literar și, desigur, tenacitatea teutonă, împingând-o și impunând-o, final-

mente, pe lista nobelizaților. Și, în final, o întrebare care ne târcolește: dacă rămânea în România îl (mai) lua? Iar prozatoarea, plecată dintr-o dictatură, apărându-și verticalitatea, ripostează la rândul-i; nu acceptă că succesul repurtat ar fi „contribuția” regimului dictatorial; deși, sincer vorbind, am putea strecura dubitația: se mai nășteau aceste cărți dacă H.M. n-ar fi traversat Infernul? Mai ales că „oglin-da” stendhaliană a Hertei Müller e contrapusă în Germania, din unghiul culturii politice, „prestației” lui Günter Grass (cf. W. Weimer). Așa că Nobelul, un premiu prestigios, neîndoielnic, aducând glorie (deseori vremelnice) și bani (mulți!) are, la două decenii de la căderea zidului berlinez, și o evidentă *miză politică*. Isteria iscată la noi, goana prin librării după anunțarea surprinzătorului „verdict” confirmă că Herta Müller este, vai, o necunoscută; invidiată, negreșit, ținând afișul o vreme dar puțin citită. Nu neapărat o mare scriitoare dar, cu siguranță, o mare conștiință. Încât, bănuim, aici e hiba că Nobelul întârzie într-o țară doldora de talente și în care, vorba lui Eminescu, conștiințele „sunt arare”...

ADRIAN DINU RACHIERU

DESPRE „PESTA” (ȘI NU NUMAI)

Pesta, proaspătul roman lansat de Dana Gheorghiu (Editura *Brumar*, 2009) se așează în prelungirea unei alte cărți, de merit ecou (*Die Fabrukler*), semnificând – ambele – apartenența la un fabulos topos (reinventat) și convergând tentativei de mitologizare a unui spațiu-blazon (firește, Timișoara). Dacă în cazul „celor din Fabric”, de care autoarea se simte legată și afectiv avem de-a face cu o *istorie trăită*, *Pesta* se vrea o reconstituire (pe cel puțin trei nivele narrative), fără a fi însă, exemplar, un roman istoric. Firește, *Die Fabrukler* aducea în scenă personaje fictive, „recunoscute” însă; prilej de a semnala, iarăși, forța ficțională a prozatoarei, apetitul narativ și gradul de verosimilitate / credibilitate, convocând amintiri și meditănd asupra implacabilei treceri. În același stil „migălit” (cum sesizase I. Arieșanu, în 1998), cu același interes pentru o geografie literară înneacă în aburul legendelor, Dana Gheorghiu purcede acum la un trudnic efort documentaristic, balansând între istorie și prezent, între real și imaginar, recuperând nu doar un topos ci re-creând și un *mythos* adecvat, firesc (nota Gh. Schwartz), impunând, deopotrivă, prin scriitură și arhitectură romanescă. Fiindcă *Pesta* este un roman bine scris și abil construit. Plonjăm, așadar, într-un loc cosmopolit, un spațiu imaginar în care

reperere / bornele istorice sunt concrete și exacte. Reîntâlnirea unor foști colegi (doi istorici „ocazionali”, aflăm) ar fi pretextul acestei incursiuni, reconstituind o lume care a fost. Tiberiu, beneficiar al unei copilării „de seră” și Victor, ins documentat și mare povesteaș își oferă – de-a lungul a patru zile – răgazul acestei „imersiuni” într-o istorie fabuloasă, pigmentată

anecdotic, întregită prin reciprocitate. Peste Cetate se prăvălise suflul morții și ciuma, „boala cea grăbită”, bântuind vreme de 13 luni (până în martie 1739) făcuse numeroase victime. Motivul acestei reconstituiri, cu sursele la vedere, citate pios, îl oferă însă evocarea figurii lui Lewy, un personaj fascinant, cunoscut în copilăria celor doi colegi. Anticarul Lewy, „omul cărților”, profeța – pornind din Fabric – sfârșitul orașului, însoțit de ceata urcătoare a puștanilor. „Zăludu” Lewy, cel care „știa ceva istorie” voia să împiedice distrugerea cazarmei *Transilvania*; altfel, orașul ar fi fost invadat de șobolănimea refugiată acolo (gata „să buznească”), aducând „boliștea”. Semnalăm astfel, în percepția trecutului, puterea fabulatorie descătușată acoperind un gol istoric, plombând însă și documente inatacabile. Lewy, prin zarva iscată, va intra în vizorul organelor, fiind „săltat” cu o dubiță și dispărând o vreme. Erau anii când la noi se instalase *ciuma roșie*; și autoarea, iată, prin simbolistica propusă face dovada unor remarcabile abilități regizorale. Dar profetul „cel rău de gură” revine, lasă „testamentară” (în chip de Învățător) povața de a stârpi șobolănimea; încât hoarda isterizată a celor mici va iniția, ca echipă exterminatoare, *Noua Cruciadă*, dorindu-se a fi salvatoarea Cetății, după îndelungi „antrena-

mente”, intercalate cu alte episoade relatate cu har (spaima iscată de buboiul lui Aurică, corecția aplicată lui Maranian, orbiți fiind „de adrenalină” ș.a.). Finalul impresionează; mica oaste a „izbăvitorilor”, îndreptându-se spre locul „bătăliei” se confruntă cu un peisaj terifiant. Imaginea stârvurilor șobolanilor (gazați) reprezintă, șocant, chiar desco-perirea Morții. Altfel spus, ieșirea din copilărie / iluzie, o bruscă maturizare pe care cei doi foști colegi-„cruciați” o retrăiesc cu emoția reîntâlnirii într-un oraș „fruntaș în multe”. Conjugând câteva registre narrative, angajând o dublă identitate (pendulând între magia povestirii, cu parfumul de epocă și cruda realitate), Dana Gheorghiu probează, iarăși, în chip remarcabil, înzestrarea epică. Deja cu palmares, ignorată însă (inexplicabil) în dicționare, ocolită de premii, puternica și ambițioasă prozatoare intră – nota undeva Cornel Ungureanu – în *bibliografia obligatorie* a Banatului literar. Dar o carte precum *Pesta* n-ar trebui să impresioneze doar local. Prozatoare de forță, cum spuneam, Dana Gheorghiu are dreptul la o altă vizibilitate pe scena noastră literară. Deși în confuzia axiologică înstăpănită, e cam greu să răzbați...

A. D. R.

PROFIL

MIREL RADU PETCU – ÎNTRE SACRU ȘI PROFAN

Inginer ca formație, Mirel Radu Petcu, o „apariție singulară” în peisajul liric (aprecia Eugen Dorcescu), și-a propus, chiar de la start, să dezvolte în cărțile sale un amplu poem cosmogonic, cu inevitabile reverberații metafizice, ascultând „rugăciunea Universului”. Amprenta filosofardă oferă tensiune ideatică, efortul cognitiv pendulând între îndoială și certitudine (credință), între angoasă și revelație: „ochiul minții / Mângâie / Colbul Căii Lactee”. Până la *Inelele credinței* (*Antrophos*, 2007), plachetă ivită după o lungă pauză editorială, poetul, ispitit de „penelul divin” și mânat de „energii fremătătoare” mai ivise, într-un ritm precipitat, câteva titluri, fără ecou însă: *Singuri în fața templelor* (1992), *Ruga zilei de mâine* (1993), *Semne însingurate* (ediție bilingvă, 1994). Viziunea sa, desfășurată pletoric și, paradoxal, ținută sever sub control, insinuând dubiul în fluxul trăirilor, macerând certitudinile dar sperând („Infinitul nu poate fi fără speranță”, zice poetul) se vrea „întredeschisă / pe altarul sufletului”, noi fiind biete „litere vii” în cartea Universului.

Sunt în acest lung poem-monolog versuri memorabile; sacadat, aranjat inginereste (cu numerotări de versete, livrate sinco-pat, la modul enunțativ), scenariul gândit de dl. Petcu ascunde un mare risc. Ne întrebăm: câți cititori se vor încumeta să purceadă la această lectură-maraton? Și, în plus, marea verbală poate ucide fiorul liric. Strălucitor ca priză intelectuală, poemul pierde (scade) ca și cotă

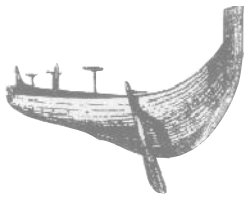
emoțională. Ambițioasa construcție, izvodită – aflăm – „din lacrima neantului”, ar vrea să ajungă la „înțelegerea esențelor”. Atras de muzica celestă, poetul nu ocolește „capcana căutărilor”, acceptă dulcea învăluire a mantiei sacru-lui, știe că norii sunt „gânduri risipite”, atinge – cu sufletul „rănit” de căutări – *giulgiul incertitudinii*; invocă, așadar, puritatea credinței și clopotele Universului, îmbrățișarea Nenumitului. Dar, *sfâșiat* între sacru și profan, cu aceeași tărie invocă disperarea, trufia, umilința și neputința, incertitudinea. Știe prea bine că „Rezemăm în noi / O scară de lumină îndurerată”. Încât, așteptând timpul mântuitor (*timpul-impăcare*, cum zice) își încredințează cenușa întregului (Marele Tot), vizând reintegrarea în Cosmosul primitiv. Adică împăcarea cu veșnicia, afundarea în nesfârșit: „În căutarea mării împăcări / pregătim imaginea / Oazei

sacre”. Pe „șevaletul sacru” încap, conectate *lanțului energetic* (cu energii neînțelese, incompatibile – precizează poetul), imagini în conflict, risipind fie „ceața începuturilor” și taina izgonirii, fie survolând un peisaj apocaliptic, pe o Planetă pângărită. Întotdeauna însă dl. Petcu manevrează *oglindea întregului* și are în vedere *Altarul galactic*. Planeta, suntem avertizați, nu este a pământenilor, rostul ei nu e cel „de a ne învinge”. Iar „lepădarea de întreg”, coborârea în necredință nu vor rămâne nesancționate. Chiar dacă „Înaintăm / printr-un deșert / Promis” și sinele, biciuit de orgoliu, cade pradă nesupunerii, fără a-și fi „mistuit” punțile care îl leagă de Creator. Purtând „lumea ecurilor împietrite” și trena speranțelor prinse în „năvodul / Descumpănirii”, acest sine, conștientizându-și nimicnicia e obligat să accepte, sub bolta cerească a cuvântului, *finitul cutremurător*. Spațiile

cucerite devin „fărăme de tăcere”; iar „împăcarea / cu imposibilul / Măsoară / calea lucidității”.

Lucida pledoarie desfășurată în *Inelele credinței* impune prin vigoare imagică, prin reflexivitate și geometrizare; poemul-agregat ne invită pe înălțimile (sacre) ale imaginarului și, deopotrivă, ne plimbă prin *tenebrele reveriei*, având ca sprijin „toiagul luminii predestinate”. Evident, deși nu cultivă versul confesiv (dimpotrivă, alungă intimismul, privind detașat copleșitorul spectacol cosmic), Mirel Radu Petcu nu uită de *claviatura sufletului*. Doar că acest „flux sapiențial” (observa Maria Nițu, într-o cronică inspirat intitulată *Inelele poemului*) este rodul unei cunoașteri active, carteziană (doar până la un punct), chemând în sprijin *lumina-penel*. „Nevoia de nesfârșit” pare a tulbura, prin mesaj, rigoarea arhitectonică a construcției; tumultul liric e disciplinat însă, sentențios, fără a hrăni meandrele unui poem despletit, cărând nămoluri. În totul, un poem ambițios, controlat, un poem al *ființării* în „cercul sacru al sufletului”, avertizând că suntem „răstigniți în finit”; un poem care se leapădă de „culorile tristeților” aspirând / parvenind la înțelepciune; și care, știind că doar *în noi* poate crește „copacul aproapei” ne invită să ne auto-descoperim, propunându-ne urcușul înspre esențele intangibile: „sfârșitul / asemeni arborelui / Închide în el / inelele credinței”.

A. D. R.

O MONOGRAFIE MONUMENTALĂ

Impresionantul op al d-nei Lucia Olaru Nenati (*Arcade septentrionale*, Editura Academiei Române, București, 2007, 634 p.), acribios documentat și, în consecință, un prețios, de neocolit instrument de lucru, cercetează, la „fruntariile nordice ale românimii”, reviste, personalități și grupări literar-culturale care, imediat după Marea Unire (1918), și-au propus să consolideze, prin cultură, acel moment astral al Istoriei noastre. Altfel spus, năzuia „iluminare”, pe linie sămănătoristă, prin producții și eforturi *locale* obliga la reactivarea elementelor de *substrat* din Țara de Sus; iar autoarea, coborând în arhive, cercetând fondul documentar al marilor biblioteci, încumetându-se la această salahorie, aducând la lumină informații noi urma a purcede la o deloc lesnicioasă „decopertare”. Neastâmpărul și polivalența d-nei Lucia Olaru Nenati sunt prea bine cunoscute. Cândva ocupându-se de casa memorială de la Ipotești ca muzeograf coordonator, apoi fiind la directoratul teatrului din Botoșani și conducător de ziar, evident că s-a implicat în viața culturală a urbei; să nu uităm de repetatele turnee în străinătate, slujind – ca „ambasadoare” culturală – cauza comunităților românești și, în primul rând, să evidențiem palmaresul ei scriitoricesc (poetă, prozatoare și acum, cu ale sale *Arcade*, impunându-se ca un credibil istoric cultural, explorând placenta Nordului). Bineînțeles, despre Botoșanii „cari se duc” s-au scris numeroase monografii, începând cu cea a lui Artur Gorovei (1926). Dar volumul d-nei Nenati, „încărcat de substanță” (cum nota regretatul academician Constantin Ciopraga) cercetează minuțios *dimensiunea culturală* a zonei, de regulă ignorată sau minimalizată. Și în acel context de entuziasm național cheamă „la bară” *Oamenii Nordului*, acei *luminători* „elevați și ideal-iști” (*lucr. cit.*, p. 552), risipind în jur o „energie luminată”, după memorabila sintagmă a lui C-tin Iordăchescu. Cei care, azi creatori uitați, și-au asumat destinul de a rămâne *acolo* (ca animatori locali), ignorând magnetismul metropolelor „con-sacrante”. Și care, ca valori provinciale, întreținând pulsul cultural și-au încercat șansa; adică au mizat, zice autoarea, pe „șansa celor fără șansă”.

Teza pe care se sprijină demersul d-nei Nenati este, declarat, *teoria localismului creator* aparținând, ca paternitate indubitabilă, lui Al. Dima; curios, sunt menționate două „surse”: fie revista *Datina* (Turnu Severin, 1928), admisă de majoritatea comentatorilor, fie gruparea sibiană *Thesis* (1932-1939), decretând – prin gura mentorului – că avem de-a face cu un „epifenomen”.

Arcade-le d-nei Lucia Olaru Nenati reconstituie, prin câteva utile și „blindate” schițe monografice, destinul sinuos al unor reviste și personalități. E vorba, de pildă, despre *Junimea Moldovei de Nord* (1919-1921) și, în prelungirea dispărutei reviste (la 1 mai 1921), *Revista Moldovei* (1921-1927), devenită o instituție cultu-

rală. Dar și figurile luminoase ale celor care au trudit eroic, ținându-le în viață. Un Constantin Iordăchescu, cel cu vocația pionieratului, veritabil *spiritus rector* sau, în cel de-al doilea caz, Tiberiu Crudu despre care aflăm că ar fi fost „factorul cultural al vremii”, aducând, în foaia cu pricina, semnături prestigioase, forțe „din afară”, colaboratori de faimă. Pomenit în mari exegeze și, rămânând, totuși, un cvasi-necunoscut, Constantin Iordăchescu și-a legat numele, într-un serial publicistic, de exegeza macedonskiană. Să admirăm cutezanța învățătorului botoșănean de a aduce în atenție *cazul Macedonski* în „patria” lui Eminescu, subliniind marea rivalitate a celor doi și, desigur, forța de iradiere a eminescianismului. Eminescu, scrie Lucia Olaru Nenati, „a fost Everestul lui

Macedonski” (p. 307). Adversitatea, consfințită și de celebra epigramă („fatală”) devine o „diversiune admirabilă” (apud *lucr. cit.*, p. 304) drenând valul indignării populare, „scurgerea” – raționa C. Iordăchescu – fortificând celebritatea lui Eminescu.

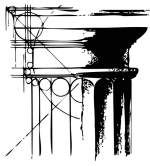
Tiberiu Crudu, fost profesor la Liceul *Laurian* a fost nu doar un „al doilea Pestalozzi” (cf. Ioan Ignat) dar și etnograf, jurnalist și scriitor autentic – ne asigură autoarea, dezvăluind în „portretul neodihnei” proteismul acestui bărbat de seamă, hotărât să rămână „în orașe care nu consacră” (p. 467). Și bătându-se, chiar prin opul în discuție, să-i obțină recunoașterea, adică locul meritat în istoria literară.

Nu putea fi uitat George Voevidca, o pasiune mai veche a îndărătnice exegete,

cea care, ignorând ironiile îmbelșugate ale „confracților”, a atras demulțor atenția asupra „cântărețului” bucovinean, deloc un poet provincial. Parnasianul Voevidca (vezi și *Viața și opera*, la editura câmpulungeană *Biblioteca Miorița*, 2007, 160 p.), exploatănd o energie creatoare nativă desfășoară o „apertură lirică largă” (p. 550), propunând un adevărat *compendiu liric*. Dar „culturalitatea Bucovinei” (după vorba lui G. Călinescu) e un subiect drag poetei (născută, se știe, la Rădăuți), admirând naturalismul bucolic și fascinația Cernăuților („noul Ierusalim”). Pentru Zona Botoșanilor, un ținut de graniță, Bucovina a reprezentat o *vie arteră sufletească*, scrie, cu o formulă memorabilă, Lucia Olaru Nenati (p. 468), trezind „energii vulcanice”. Care, firește, după Unire, prin abolirea acelei „rectificări de hotar” (cum au numit unii *raptul*), au iscat o teribilă efervescență, întărind legăturile cu cetatea culturală a lașilor dar și cu „afinii din Bucovina”, agitând peisajul și consemnând o puzderie de cărți, reviste, evenimente.

Negreșit, centrul de greutate al opului sau „capitolul central” (cum ne previne autoarea; vezi p. 237) e consacrat lui Eminescu; zona însăși ar fi o „prelungire afină” a unui mod de gândire, propagând spiritul eminescian (p. 283). Dealtminteri, personalitatea lui Eminescu a fost o constantă a preocupărilor redacționale la publicațiile amintite iar *efigia eminesciană* dă seama, în timp (și peste timp), de reverberațiile lucrării sale, contopindu-se cu ființa și rosturile nației. Așa cum sublinia și luminatul Toma Chiricuță, preot paroh al Uspeniei când vedea în Eminescu, înainte de Noica, în numele unui incredibil vizionarism pedagogic, un pedagog al națiunii. Cel care, îndreptându-se în junețe spre Cernăuți, parcurgea de fapt *un drum inițiativ*.

Fără a mai stăruii asupra meritelor acestei temeinice lucrări (fructificând și dezvoltând o teză de doctorat) vrem a sublinia necesitatea acestui gest recuperator, „decopertând” un strat de arheologie culturală (p. 560) într-un colț de țară. Și aducând, spre exemplificare, „probe deosebite” de localism creator, observa sagacele Liviu Papuc. În totul, un volum impozant nu doar prin dimensiuni, apropiind „lupa focalizării” de un spațiu geografic mirific, într-un moment istoric astral. Prin reconstituiri pasionale și judecăți critice, vădind o admirabilă tenacitate, aceste recuperări istorico-literare (fără a-și reprimă nota afectivă și tentația unor exagerațiuni) ascund „o muncă încrâncenată”, întinsă pe parcursul câtorva decenii și se instituie ca un posibil *model de cercetare*, nota admirativ C. Ciopraga. Evident, opul d-nei Lucia Olaru Nenati (recunoștea chiar autoarea; vezi p. 556) este solida *monografie a unei stări de spirit*. Nu spunea cândva poeta că „ideal ar fi ca tot ce atingem / Cu sufletul vorbelor / Să se facă poem”?

„Nu ai voie să-l minți pe **spectator**”

● interviu cu Adrian Korek, coordonatorul trupei de teatru studentesc Thespis din Timișoara

– **O amintire legată de teatru și care ți-a lăsat poate un sentiment aparte?**

– Poate cea mai puternică este cea în care am făcut un șnur al unei piese care urma să plece la un festival, în fața lui Lelu Bihoi care era atât de slăbit de boală încât m-a înecat plânsul la ideea că ar putea fi ultima repetiție la care îl văd. O alta, aproape la fel de impresionantă, când la finalul unei piese regizate de același Lelu Bihoi, jucată în aer liber, în curtea Muzeului de Artă din Sibiu, a cântat cucuveaua din turnul muzeului exact pe finalul piesei. În fine, fiecare prezentă pe scenă (spre sută) a lăsat o amintire în memoria mea afectivă... Să vă pomenesc de prima apariție pe scena Naționalului, în 1995, în chip de Lord Say spânzurat deasupra unei gloate ce se agita sub mine, de primul spectacol, în regia lui Eugen Moțățeanu, în 1994, când pe scenă eram Don Juan, iar pe afiș eram Adrian Kopec, de „Ursul” de prin 1997 când am uitat replica care trebuia să-i dea intrarea partenerei și ca să o fac să intre în scenă am folosit o replică dinainte: „Fusto!”?...
– **Te-ai gândit la o cariera de film vreodată?**

– Bineînțeles! Teatrul îți oferă adevărul momentului, trăirea alături de spectatori, sentimente pe care pe peliculă le transpui, dar nu știi ce vor trezi în privitor. Pe de altă parte, filmul îți oferă avantajul cadrelor apropiate, în care depinde de tine ca actor ce poți transmite celor care te vor privi mâine, peste o lună sau peste un an sau 10... Teatrul este emoție acum, filmul înseamnă duble, încercări, din care se alege varianta cea mai bună, care rămâne, circulă... O carieră de film este benefică, dar rolul pe scenă, cu spectatorul la 2 metri de tine, nu poate fi înlocuit... Nu degeaba actori mari ca Al Pacino, Anthony Hopkins sau Meryl Streep au vrut să-și demonstreze virtuozitatea și pe scenă, revenind la scândură ca la o primă iubire... Pe de altă parte, o carieră în film, de la 600 de km de buricul producțiilor de film, este mai dificilă. Deocamdată nu am spus nu niciunei invitații de a apărea într-un scurt-metraj (artistic sau documentar – ambele cu bugete reduse...). Dar depinde de noi (și de noroc) să facem să strălucească și steaua noastră...
– **Împărtășește-ne câte ceva din experiența ta de teatru...**

– Hm. E greu de descris sentimentul de a-ți trăi viața (personalului), cu bune și cu rele, în fața unui public necunoscut. De a fi rău, de a iubi, de a plânge, de a-l face să râdă, să plângă, să mediteze asupra vieții pe cel care a venit să viseze, să se vadă, să se înțeleagă, să medi-

Coordonatorul trupei de teatru studentesc Thespis, Adrian Korek, la aniversarea a 40 de ani

teze, să reînvețe ce e viața... Experiența acumulată m-a învățat să-l iubesc pe cel care a venit să ne vadă, să nu-l mint și să-i las o amintire.”

– **Ce părere ai despre teatrul de mâine?**

– Teatrul de mâine nu trebuie să uite de spectator. Indiferent de mijloacele folosite (după cum se poate observa în vremurile recente, experiența teatrală este un amalgam de tehnici actoricești, vizuale, auditive...), teatrul trebuie să-și îndeplinească în continuare menirea de a pune o oglindă în fața spectatorului, de a-i readuce aminte de natura sa umană și de valorile pe care trebuie să le respecte și să le urmeze în viața de zi cu zi. Expunerea gratuită a mlaștinei în care trăim (cu violență de limbaj și de atitudine), fără o morală intrinsecă a actului artistic, nu își are rostul pe scenă. Teatrul din totdeauna trebuie să-și aducă aminte de subiectul și destinatarul sau: Omul.

– **De ce această meserie, care se știe că presupune multă muncă, implicare și este atât de prost plătită?**

– În perioadele umanității în care criza umană și morală este accentuată, acest lucru se reflectă și în prețul pe care societatea (prin structurile sale de decizie) îl pune pe actul artistic. Pentru cei mai tineri, trebuie să spun că actorii erau tratați regește nu numai în perioada de înflorire a teatrului românesc (sec. XIX-XX), dar chiar și în perioada ceaușistă (e adevărat, cu limitări de expresie și a conștiinței artistice). Acum însă, trăim o perioadă în care personalități ale scenei teatrale sunt

at. Un spectacol plin de pasiune, dansuri spaniole și emoție...

– **Cum vezi așa-zisa „cheia succesului”?**

– În primul rând sinceritate față de tine însuși și față de public. Nu poți și nu ai voie să-l minți pe spectator. În al doilea rând, munca cu tine însuși să nu te complaci cu ceea ce ai realizat până într-un anumit moment. Succesul presupune perseverență, voință și interes. Nu trebuie eludat norocul (de a fi văzut de cine trebuie, în locul și la momentul potrivit). Mai apoi, un comportament încurajat de jungla tranziției – „datul din coate”...

– **Mai sunt oamenii interesați de ceea ce se întâmplă în lumea teatrului?**

– Ca și coordonator de teatru studentesc, Thespis, la ale cărui spectacole avem sala plină de studenți, ca spectator de teatru care trebuie să fie pe fază ca să prindă bilet la un spectacol bun (de obicei venit din alt oraș) și nu vorbesc aici de „șușele” teatrale cu nume mari care fac compromisuri artistice pentru un ban în plus..., precum și ca vizitator de teatre prin țară, am toate motivele să cred într-un viitor al teatrului. Oamenii, oricât ar fi de bomardați de creațiile artificiale Tv, cinematografice, muzicale, subculturale (acum că am ajuns la cuvântul acesta plin de semnificații, nu mai sunt atât de sigur că există șansă pentru cei virusați cu manifestările subculturii), mai au un sâmbure de umanitate pe care ți-l pot cultiva doar prin intermediul sentimentului viu, transmis de pe scenă. Atâta timp cât și actorii, la care acest public vine cu așteptări și speranță, cât și regizorii, care ar trebui să transmită un mesaj, își respectă și își îndeplinesc misiunea de a fi adevărați și sinceri, șansa omenirii există. O șansă ce trebuie conjugată cu aplecarea spre cultură și credință în valorile umane, în iubirea Omului față de Om!

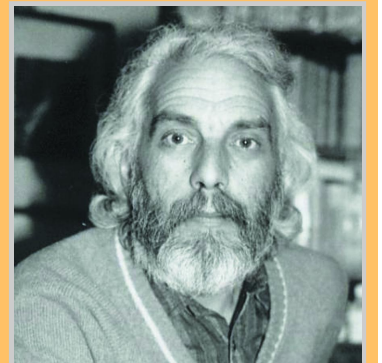
Ionela BUSTIHAN

Toni Albei și Salahhe (trupa Thespis) în piesa „Scaunele”

Thespis după „Lelu”

„Fără să ne revendicăm nici un fel de paternitate vreau să subliniez amploarea demersurilor făcute de teatrul studentesc, pot spune cu mâna pe inimă că suntem singurul teatru studentesc, deoarece spectacolele în marea lor majoritate sunt făcute de studenți, eu renunțând de mult a le mai face singur. Ei își aleg textele și le gândesc în așa fel, încât să aibă un specific studentesc”

Diogene „Lelu” Bihoi, fondator al trupei de teatru Thespis

Câteva fraze rostite de regretatul Lelu, așa cum discipolii și prietenii săi obișnuiau să îi spună. Însă Thespis a continuat și continuă cu o prestație uimitoare la festivalurile studentești din țară cât și din lume.

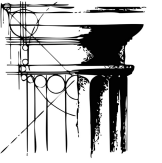
„Teatrul nu are timp să îmbătrânească, la noi toate se fac din mers” declara Diogene „Lelu” Bihoi printre ultimele sale interviuri.

După Diogene Bihoi, conducerea a fost preluată de Mirela Puia încercând să ducă mai departe ceea ce Lelu numise „marea lui iubire” și anume teatrul studentesc.

În prezent, coordonatorul Thespis este Adrian Korek, trupa având destul de mulți membri la activ, „o familie deosebit de numeroasă”, cum le place lor să fie numiți și care își continuă activitatea cu aceeași motivație și sârguință.

Trupa de teatru studentesc Thespis a fost înființată în anul 1969 de către Diogene „Lelu” Bihoi (1946-2002).

Trupa de teatru Thespis a participat la festivaluri studentești în țară și în străinătate unde a obținut numeroase premii ca: Premiul pentru cea mai bună piesă la Serile Teatrului Studentesc, București 2009 cu piesa „Mergem cu cărămizi în buzunar”, precum și multe alte premii speciale, atât în țară cât și prin străinătate.

Cum putem face față

furiei altora

De câte ori ți s-a întâmplat să întâlnești o persoană furioasă, fie coleg de servici, client sau chiar o persoană iubită? Cum ai făcut față situației? Cel mai probabil, în scurt timp a reușit să te înfurie și pe tine și totul a degenerat într-un adevărat scandal.

Cum ar fi dacă ai ști cum să îți păstrezi calmul atunci când cei din jurul tău și-l pierd? Crezi că este posibil?

Din fericire, există câteva tehnici simple de gestionare a furiei care îți pot face viața mai ușoară și pe care le poți aplica destul de ușor.

Iată câteva tehnici simple care te pot ajuta să recapeți controlul asupra propriilor emoții.

Folosește-te de dialogul interior pozitiv

Există lucruri pe care ți le poți spune în minte atunci când trebuie să faci față furiei cuiva. Acest gen de discuție se numește *dialog interior pozitiv*.

Cea mai importantă persoană cu care vei vorbi în fiecare zi ești chiar tu! Din această discuție poți începe să preiei controlul asupra propriilor tale răspunsuri

fizice și emoționale.

Câteva din lucrurile pe care este util să ți le spui sunt:

“Când cineva se infurie, eu ma calmez”

“Furia este o nebunie temporară – va trece”

“Mă întreb pe ce/cine este această persoană furioasă”

“Aleg să răspund calm, indiferent cât de tare te vei enerva”

“Dacă mă simt inconfortabil sau speriat pot alege să plec”

“Sunt responsabil de sentimentele mele și pot alege să răspund în loc să reacționez”

la această listă cu tine și dacă ai propriile tale dialoguri pozitive, adaugă-le. Alege afirmația care ți se potrivește cel mai bine și recitește-o în fiecare zi. Nu te descuraja dacă uiți de aceste afirmații. Continuă până le memorezi și repetă-le constant, mai ales atunci când știi că urmează să fi nevoit să faci față unei persoane furioase.

Recunoaște-le furia

Persoanele furioase sunt conduse de emoții puternice, aceste emoții pot prelua gândurile și acțiunile lor. Majoritatea dintre noi nu am fost învățați cum să

facem față emoțiilor puternice precum furia, frustrările sau gelozia și singurul răspuns pe care îl avem la îndemână este cel primar. Simțim că trebuie să ne apărăm și răspundem nepotrivit.

Pe parcursul momentelor de furie oamenii devin iraționali și fără logică pentru că gândirea lor rațională este copleșită de sentimente. Cea mai rapidă metodă de a anula potențialul negativ al acestor momente nu este acuzarea și învinuirea celui furios. Pentru a putea să ne abținem de la a acuza, trebuie ca și noi, la rândul nostru, să putem face față emoțiilor noastre.

Față de cel furios putem utiliza abordări precum:

“Pari a fi foarte supărat..”

“Înțeleg că ești foarte furios..”

Când folosești aceste afirmații rostește-le pe un ton calm, sincer și asertiv, indiferent de cât de mult ai vrea să critici.

Întâi ascultă, abia după aceea pune întrebările

Uneori, tot ce doresc cei furioși este să fie ascultați. Secretul pentru diminuarea furiei lor este

să ascultăm și să acceptăm ceea ce au de spus fără a-i judeca sau încerca să schimbăm lucrurile. În momentul în care negăm sau ne opunem ideilor lor nu facem decât să punem paie pe foc.

O abordare bună este parafrazarea a ceea ce au spus.

„Deci, ceea ce spui este că nu îți place când..”

“OK, înțeleg că nu îți place să fii trezit de câinele vecinului..”

Unul din aspectele pe care le desconsiderăm la persoanele furioase este faptul că furia vine din sentimentul că nu se simt iubiți sau înțeleși.

Uneori, simpla ascultare și aflarea motivului care stă la baza supărării este suficient pentru calmarea lor.

Împărtășește propriile tale sentimente

Împărtășirea propriilor noastre sentimente poate ajuta la risipirea energiilor negative, mai ales dacă persoana furioasă este calma în general. Strategia în acest caz este să folosim afirmații care încep cu “eu”, în loc de “tu”. Motivul pentru care folosim această tehnică este că

astfel ne asumăm răspunderea pentru ceea ce simțim fără a-l acuza pe celălalt. A-l acuza pe celălalt pentru ceea ce simțim noi nu face decât să înrăutățească situația.

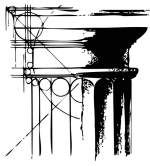
Abordările ar putea fi sub forma: “Mă simt furios când ți pi la mine” (în loc de “Mă enervezi foarte tare când ți pi la mine”)

“Mă simt speriat când îți pierzi controlul” (în loc de “Mă faci să îmi fie frică de tine”)

“Sunt așa de supărat încât nu mai știu ce să spun sau să fac” (în loc de “M-ai supărat așa de tare încât nu știu de ce aș fi în stare”)

Învățarea unor strategii de management al furiei (atât cel propriu cât și al altora) este un cadou frumos ce putem să ni-l oferim atât nouă cât și celor dragi nouă. Acest cadou ține toată viața. Există numeroase grupuri de terapie/autodezvoltare unde se pot învăța tehnici de management al furiei, acestea sunt de departe cea mai rapidă metodă de a deprinde tehnici noi care ne ajută să ne putem bucura de o viață mai liniștită, fericită și cu mai puțin stres.

Psih. Iosif SZENASI
iosif@psihoterapie.eu

Europa **Jurnaliștilor** din Amfiteatre

Reprezentanța Comisiei Euro-pene în România organizează în perioada octombrie-decembrie 2009 o competiție pe teme europene de comunicare care se adresează studenților, masteranzilor și doctoranzilor de la facultățile de jurnalism.

Cui se adresează?

„Europa Jurnaliștilor din Amfiteatre” este un program care se adresează studenților din ultimul an de studii, masteranzilor și doctoranzilor înscriși la facultățile cu profil jurnalistic din România.

Care este scopul?

În loc să lăsăm doar redactorilor de specialitate din presa audiovizuală posibilitatea de a decide cum trebuie abordat și prezentat un subiect de interes în domeniul comunicării pe teme europene, programul lansează această provocare, ca temă de concurs, studenților de la facultățile de profil din cadrul diferitelor universități din țară.

Cum poate un viitor jurnalist să contribuie la prezentarea într-o manieră corectă a temelor europene?

Viitorii jurnaliști vor avea ocazia să:

- înțeleagă care sunt nevoile, cerințele, preocupările sau temerile cetățenilor legate de tematicile europene;
- prezinte subiectele legate de temele europene folosind abordări sau perspective de analiză inovatoare, îndrăznețe, ieșite din tipare;
- realizeze materiale audio sau video articulate și ilustrative pentru tema abordată.

Prin toate acestea, viitorii jurnaliști pot să

contribuie la modelarea manierei în care se face comunicarea politicilor și acțiunilor instituțiilor europene către cetățeni, astfel încât acestea să se armonizeze cât mai mult cu nevoile, cerințele și preocupările lor.

Cum se desfășoară programul?

Studenții din ultimul an de studii, masteranzii și doctoranzii facultăților cu profil jurnalistic înscrise în program au ocazia, într-o primă fază, să participe la întâlnirea de prezentare a programului organizată în fiecare centru universitar și să primească instrucțiuni utile legate de formatul/suportul materialului, precum și îndrumare de specialitate. Toți cei care se

decid să răspundă provocării lansate de program vor trebui, în faza a doua, să-și aleagă una dintre temele europene de comunicare prioritare și să facă un material conform instrucțiunilor primite în cadrul prezentării. În cea de-a treia fază materialele audio sau video realizate de viitorii jurnaliști trebuie trimise la Reprezentanța Comisiei Europene în România.

Câteva exemple de teme europene de comunicare:

- Energie și schimbări climatice;
- A 20-a aniversare a schimbărilor democratice din Europa Centrală și de Est;
- Dezvoltare durabilă, locuri de muncă și

solidaritate;

- Criza financiară – Răspunsul Europei;
- Viitorul unei Europe pentru cetățeni;
- Alte teme europene de interes pentru cetățeni.

Cum vor fi evaluate rezultatele?

Proiectele de materiale audio sau video vor fi selectate de o comisie formată din experți ai Reprezentanței Comisiei Europene în România și din jurnaliști de prestigiu din domeniul audiovizual, specializați pe teme europene. Cele mai bune proiecte realizate în cadrul programului „Europa Jurnaliștilor din Amfiteatre” vor fi premiate și, ulterior, oferite canalelor audio-vizuale centrale sau locale, ca material ilustrativ în diferite emisiuni de profil.

Care este calendarul programului?

1. Organizarea întâlnirii cu studenții din fiecare centru universitar: octombrie-noiembrie 2009
2. Realizarea materialelor audio/ video: octombrie-noiembrie 2009
3. Trimiterea materialelor audio/video către Reprezentanța CE pentru înscrierea în concurs: 30 noiembrie 2009 (termen limită)
4. Selectarea și premierea materialelor audio/video câștigătoare: 30 noiembrie – 18 decembrie 2009

La competiție participă reprezentanți ai facultăților de profil din cadrul Universității din București, Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative București, Universității „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca, Universității „Danubius” Galați, Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași, Universității de Vest și Universității „Tibiscus” Timișoara.

Multiculturalitate **orientală**

Cu ocazia zilei Egiptului, în 23 octombrie, în Timișoara, la librăria „Cartea de nisip”, Centrul Cultural Româno-Arab (CCRA) a organizat un eveniment ce a cuprins mai multe momente culturale. Obiectivul evenimentului fiind unul oriental, în holul librăriei a putut fi admirate costume specifice lumii arabe din Siria, Egipt, Tunisia și Sudan, obiecte din ceramică și desene făcute de copiii de la școala arabă din Timișoara. Cuvântul de început i-a aparținut doamnei Maria Luiza Mohamed, președinta CCRA, după care doamna Saana Atallah, ambasador al Egiptului la București, dr. Ziad Abulhajj, atașat cultural la Ambasada Palestinei în România și dr. Saleh A. Wahb, președintele Ligii Egiptenilor din România, au rostit câteva cuvinte. Fiind ziua Egiptului, prof. univ dr. Doina Benea a vorbit despre istoria Egiptului antic.

Punctul culminant al evenimentului a fost lansarea primei cărți a tinerei jurnaliste Hedir Al-chalabi, absolventă a facultății de specialitate din cadrul Universității

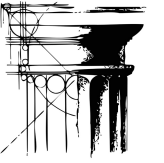
„Tibiscus”, cu titlul „Ecouri de speranță”. Cuvântul de întâmpinare i-a aparținut domnului Zoltan Kovacs, fondatorul Trustului de Presă Agenda, care a declarat:

„Trăim într-o lume neună. Vedem zi de zi, mai ales tineretul de astăzi, în loc să asculte o muzică de calitate, ascultă manele, în loc să citească o carte de cali-

tate, citește romane de Sandra Brown, în loc să citească ziare serioase, citește ziare tabloid. În acest haos ne pare bine când vedem că anumiți tineri încearcă să păstreze cultura. Asta a făcut și Hedir. Este o carte frumoasă, este o carte scrisă de suflet, unde se vede curățenia sufletului, unde se vede dorul de iubire a unei tinere și unde se vede credința într-un Dumnezeu care este deasupra noastră.”

Această carte se adresează „tuturor oamenilor, pentru că în cartea asta cred că nu există om care să nu fie reprezentat de ea”, susține tânăra scriitoare Hedir Al-chalabi.

Evenimentul s-a încheiat cu o scenetă interpretată de către Zitou Matsimouna Manza pe un videomontaj cu autoarea cărții recitând din creația proprie.

Festivalul **Ezoteric** 2009 Timișoara

Ajuns la cea de a III-a ediție, acest festival a reunit mii de persoane sub semnul bucuriei, al armoniei, al cunoașterii și al sănătății. Asociația Gee Life și Expo Timișoara au fost gazdele acestui eveniment spiritual, care a avut loc în perioada 19-22 noiembrie, la Casa Tineretului și care s-a desfășurat pe diferite secțiuni: expoziție cu vânzare, conferințe, workshop, demonstrații, spectacole de muzică și dans.

Vizitatorii au găsit zeci de standuri cu produse venite din țară și din străinătate, servicii, prelegeri și conferințe susținute de lectori din Germania, Republica Moldova, România și care au cuprins: acupunctură, agricultură biodinamică, ayurveda, argiloterapie, astrologie, analize energetice, aromoterapie, astronomie, bioterapie, cristaloterapie, cromoterapie, dietă și nutriție, feng shui, fitoterapie, fizioterapie, homeopatie, masaj, iridologie, medicină cuantică, meloterapie, medicină populară, numerologie, presopunctură, qi gong, reflexoterapie, sacroterapie, arte marțiale, terapie acustică, reiki, yoga, tai chi, fitness, medicină chineză, sportul pentru toți și tehnici de relaxare.

Din prima zi a festivalului, meloterapeutul Gheorghe Iovu, considerat de presa națională un „Vanghelis al României”, ne-a

încântat sufletul cu acordurile lui muzicale.

Publicul a avut acces în fiecare zi, în cele două săli de conferințe, de la parter și de la etaj, unde a avut posibilitatea de a urmări și alege să asiste la prelegeri cu diferite tematici. Programarea concomitentă a conferințelor i-a pus în dificultate pe membrii publicului, care cu greu reușeau să se decidă la care să participe. Îmi amintesc cu nostalgie că și eu am trecut prin asemenea momente, care nu sunt deloc ușoare pentru un căutător spiritual, dar el va trebui și va înțelege până la urmă să învețe ceva: să aleagă cu sufletul!

Conferințele au avut diferite tematici precum: „Privilegiul de a fi femeie”, „Creșterea imunității cu ajutorul produselor naturale”, „Autovindecare și autocontrol”, „Reiki”, „Chakrele și sănătatea”, „De la criză la fericire”, „Despre clarviziune și culorile auri”, „Starea de meditație”, „Legea atracției și puterea gândurilor”, „NLP și succesul”, „Terapia prin sunet”, „Acupunctura, o știință străveche în epoca modernă”, „Spiritualitatea dacică”, „Evoluție sau destin”, „Elemente de medicină sacră”, „Alimentația văzută la nivel ezoteric”, „Detoxifierea și energizarea organelor interne – tehnici de autovindecare profundă prin masaj abdominal”,

„Evoluție spirituală la nivel individual și colectiv”, „Autoapărare feminină”, precum și „Formula performanței”, susținută de subsemnatul.

Printre conferințele care au atras vizitatorii au fost și cele susținute de realizatorul emisiunii „Codul lui Oreste”, de la B1 TV, care au avut ca temă „Misiunea României” și „Teoria întregului”! Ezoteric Fest 2009 a fost un festival unde mii de oameni s-au regăsit și unde armonia și bucuria sufletească au fost la ele acasă. Este locul unde am reușit să fim mai buni cu noi și cu cei din jur, să fim mai înțelegători și mai toleranți și unde IUBIREA CRISTICĂ față de aproapele nostru să se regăsească în fiecare clipă, oricum ar fi acesta: ÎNGER sau DEMON.

În urma succesului acestei ediții a festivalului spiritual, tot mai mulți oameni așteptăm următoarea ediție EZOTERIC FEST, care va avea loc în Mai 2010, la Casa Tineretului.

În numărul următor al publicației „Tibiscus” veți putea citi și despre „Formula Performanței” și elementele esențiale ale acesteia: Rugăciunea, Sportul, Relaxarea, Masajul și despre un Superantioxidant natural și Superenergizant natural, pe care am susținut-o în cadrul unei conferințe de la Ezoteric Fest 2009. Până atunci, alte informații

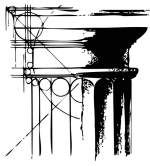
le puteți obține accesând site-ul: <http://relaxarea.ro>.

Iar acum, în prag de distracție cu ocazia sărbătorilor de iarnă și cu intrarea în noul an 2010, urez multă sănătate, bucurie și mișcare, necesare pentru a avea acea stare de bine, fără efecte secundare, pe care o dorim cu toții, tuturor profesorilor și colegilor din UNIVERSITATEA „TIBISCUS” și un călduros „LA MULȚI ANI”!

Ștefan COJOCNEAN

Cvadruplu campion mondial în sporturi extreme

Clubul sportiv „Tibiscus” accelerează

TURUL CICLIST AL BANATULUI MONTAN ediția a II-a, 26-30 august 2009

În Calendarul de activitate pentru anul 2009, Clubul Sportiv Tibiscus a inclus organizarea și desfășurarea ediției a doua a Turului Ciclist al Banatului Montan, pe traseul Timișoara-Buziaș-Reșița-Herculane-Orșova-Oravița-Moravița-Timișoara.

La eveniment s-au înscris atât membri ai Clubului Sportiv Tibiscus cât și prieteni ai acestuia. Traseul turului a fost următorul:

- miercuri 26 august: Timișoara-Buziaș-Vermeș-Berzovia-Bocșa-Reșița-Carașova (107,4 km);
- joi 27 august: Carașova-Anina-Bozovici-Lăpușnicel-Mehadia - Băile Herculane (91,1 km);
- vineri 28 august: B.Herculane-Topleț-Orșova-Ieșelnița-Dubova (50 km);
- sâmbătă 29 august: Dubova-Svinița-Berzasca-Moldova Nouă-Naidăș-Nicolinț-Răcășdia (101,3 km);
- duminică 30 august: Răcășdia - Oravița - Grădinari - Jamu Mare-Moravița-Deta-Jebel-Timișoara (113,3 km).

ÖTZTALER CYCLE MARATHON 2009, Sölden (Tirol, Austria), 30 august 2009

Colegii noștri Alex Crețescu și Bitză Nădăștean au fost acceptați și au participat la Öztaler Cycle Marathon 2009, care s-a desfășurat duminică, 30 august 2009, cu plecare din stațiunea Sölden (Austria). Rutierii noștri sunt doi din cei trei români participanți la cursă, din totalul de 4751 de sportivi care au fost selectați să participe la competiție.

Concursul s-a desfășurat pe traseul: Sölden (1,377 m) - Längenfeld-Umhausen-Oetz (820 m) -Kühtai (2,020 m) -Kematen (610 m) -Völs-Innsbruck (600 m) - Sonnenburgerhof-Schönberg-Matrei am Brenner-Steinach am Brenner-Gries a. Brenner - Brenne pass (1,377 m) - Sterzing - Jaufen pass (2,090 m) -St. Leonhard im Passeiertal -Timmelsjoch pass (2,509 m) - Sölden (1,377 m).

Conform rezultatelor oficiale, cicliștii noștri au terminat cu bine cursa. Cu timpul de 10h0m44s, colegul nostru Alex Crețescu s-a clasat pe locul 871 din 2.219 sportivi la categoria Seniori. Cu timpul de 10h21m58s, Bitză Nădăștean s-a clasat pe locul 529 din 823 sportivi la categoria TINERI, din cei 3.696 sportivi care au luat startul.

SĂ ÎNVĂȚĂM MERSUL PE PICIOROANGE

Colegul nostru Ștefan Cojocnean, cvadruplu campion mondial la sporturi extreme, a organizat, în colaborare cu Iulius Mall din Timișoara, în perioadele 21 august și 4-5 septembrie, o acțiune de prezentare a picioroangelor moderne, un nou sport extrem care prinde teren în alternativele pentru mișcare oferite tinerilor.

MAROS MTB MARATHON, Cluj (Munții Gilăului), 27 septembrie 2009

Un grup de cicliști din Clubul nostru a participat, duminică 27 septembrie 2009, în Munții Gilăului, la ediția 2009 a „Maros MTB Marathon”, în aceeași organizare a Clubului Sportiv Maros și a Maros Sport. La maratonul de 80 km, categoria Fete, locul III a fost obținut de

colega noastră Elena Fodor cu timpul de 7h02m22s.

MARATON PIATRA CRAIULUI, Zărnești, 3 octombrie 2009

Sportivii noștri Alex și Elena Fodor au participat, în 3 octombrie 2009, la Zărnești, la ediția a IV-a a concursului „Maraton Piatra Craiului”, competiție de aventură pe un traseu de 41 km lungime, diferență de nivel pozitivă 2150 m, diferență de nivel negativă 2150 m, de parcurs într-un interval maxim de 8 ore.

Colegii noștri au înregistrat un succes de marcă, Elena reușind să ocupe locul III la categoria FETE, la cursa de 80 km.

BEGA TOUR - CONCURS INTERNAȚIONAL DE CICLISM DE ȘOSEA Timișoara/Timiș, 18 octombrie 2009

Duminică 18 octombrie 2009, o mai veche dorință cuprinsă în calendarul de activitate al Clubului Sportiv Tibiscus s-a împlinit: organizarea și desfășurarea unui concurs de șosea, singurul din partea de vest a

României. Concursul a fost de tip open, s-au putut înscrie toți cicliștii doritori, indiferent de vârstă (totuși, cicliștii sub 14 ani nu vor fi primiți), de tipul bicicletei (totuși, nu se vor organiza categorii diferite), sex, convingeri religioase, părerii politice ș.a.m.d.

Concursul s-a desfășurat pe traseul Dumbrăvița-Giarmata-Pișchia-Bencecu de Jos-Bencecu de Sus-Giarmata-Dumbrăvița.

Sportivii C.S.Tibiscus s-au clasat pe podium astfel:

- Remus Farcaș, locul III la categoria U23
- Bogdan Nădăștean, locul II la categoria Seniori
- Alexandru Crețescu, locul II la categoria Master
- Gheorghe Pocovnicu, locul II la categoria Veterani

MEMORIALUL „MISIK LASZLO”, Szeged (Ungaria), 23 octombrie 2009

Un grup de cicliști de șosea din Clubul nostru a participat, vineri 23 octombrie 2009, la Szeged (Ungaria), la ediția a XIV-a a Memorialului „Misik Laszlo”, în organizarea Szegedi Kerékpáros Sport Club.

Cel mai bun loc obținut de echipa noastră i-a revenit lui Alex Crețescu - locul 3 la categoria Seniori pe distanța de 42,5 km.

BALUL BOBOCILOR LA LICEUL ECONOMIC, Târgu Jiu, 27.11.2009

În data de 27 noiembrie a avut loc „Balul Bobocilor” la Liceul Economic din Târgu Jiu, unde colegii noștri Vali Carasiniu și Daniel Cuzmonov au fost invitați să facă un demo de trial de 20 minute. Evenimentul a avut loc la Casa de Cultură din centrul orașului, spectacolul a durat 4 ore și la el au contribuit o grămadă de dansatori, cântăreți și bineînțeles bikerii noștri.

CLUJ WINTER RACE, Cluj-Napoca, 05.12.2009

Colegii noștri au participat, sâmbătă 5 decembrie 2009, la ediția 2009 a evenimentului „CLUJ WINTER RACE”. A fost cea de-a patra ediție a singurului concurs de acest tip din România și chiar din Europa de Est, organizat de

Clubul Sportiv Maros. Concursul este unul de tip OPEN, adresându-se atât sportivilor legitimați cât și celor nelegitimați. De la bun început principalul scop a fost promovarea mountainbike-ului și cross-country-ului. Cel mai bun rezultat obținut de echipa noastră constă în locul II la categoria Fete, ocupat de Mihaela Giucoane.

ANTRENAMENTE DE DANSURI

În fiecare week-end, sportivii Secției de Dansuri participă la un program de antrenamente în dansurile de societate, menit să schimbe coeziunea echipei în vederea prezentării la spectacole și concursuri, dar și a demarării unui program de învățare a dansului pentru cadrele didactice și studenții universității noastre.

CANTONAMENT LA SILVRETTA ARENA (Austria/Elveția), 02-09 ianuarie 2010

Sportivii Secției de Schi-Snowboard a C.S.Tibiscus vor desfășura, în perioada 2-9 ianuarie 2010, la un program de antrenamente, pe părțile regiunii Silvretta (stațiunile Kappl, Ischgl din Austria, Samnaun din Elveția). La aceste antrenamente vor participa sportivii Carla Karnyanszky, Marius Karnyanszky, Gil Dorogostaisky, Victor Jivanescu.

Cu cele 39 de instalații de transport pe cablu (5 telegondole, 23 telescaune, 11 teleschiuri) și cele circa 215 km de părții (38 km părții ușoare, 132 km părții medii, 45 km părții dificile) și 20 km de părții pentru plimbare, Silvretta Arena leagă stațiunea Ischgl din Austria cu stațiunea Samnaun din Elveția.

Majoritatea zonelor schiabile (90%) se întinde de la 2.000 m la 2.872 m și este orientată către nord ceea ce garantează existența zăpezii și condiții optime pentru sporturile de iarnă din noiembrie și până la începutul lui mai (386 ha schiabile în Inschgl, 120 ha schiabile în Samnaun) pe zăpadă naturală sau artificială (268 ha acoperite cu 712 tunuri de zăpadă artificială).

Grupul Sigma: **dezbateri** despre politică, presă și moguli

Ultima (dar nu cea din urmă) dezbateri a grupului „SIGMA” a avut loc marți, 15 decembrie, de la ora 18, la galeria ACCES, sub genericul „Evenimentele politice din decembrie 2009 și limbajul presei”.

Moderatorul dezbaterii, prof.univ. Cornel Haranguș, rectorul Universității „Tibiscus”, a lansat discuția printr-o „incitațiune”, prin lectura unor articole relevante din săptămânalul „Dilema veche”.

Raportul dintre politicianism și limbajul presei a fost unul dintre subiectele intens dezbătute. Prof.univ. Adrian Dinu Rachieru, decanul Facultății de Jurnalism, Comunicare și Limbi Moderne, a pledat și pentru examinarea cauzelor, nu doar a efectelor: „Nu ne place limbajul presei; de unde pleacă, însă, toate derapajele ei? Ne place comportamentul așa-zisilor noștri politicieni?”

„Noi nu avem filonul unei decizii mai serioase în ce privește spiritul, nici în religie, nici în presă, nici în politică, nici în nimic”, a opinat prof. univ. Cornel Haranguș, care a criticat numărul mare de sofisme și de deformări ale realității, vehiculate de mass-media din România, cum ar fi reactivarea spaimelor totalitare.

Rectorul Universității „Tibiscus” a combătut și teza, lansată în mass-media, conform căreia România ar fi divizată, datorită faptu-

lui că în spațiul public există concepții diferite.

Patologia presei, provenind din atacurile împotriva mass-media și din tentativele de subjugare a acesteia din partea politicianului, nu e nouă. Participanții au căzut de acord că, în pofida tuturor derapajelor, presa trebuie să amendeze excesele puterii.

Referentul dezbaterii, Gheorghe Cionoiu, a punctat: „Televiziunea publică a fost tot timpul aservită puterii, inclusiv în această campanie electorală”.

„Presa a avut, în spațiul public, una din cele mai agresive, nocive, toxice acțiuni asupra minții oamenilor. Ar trebui să se creeze un ONG, care să-și ia sarcina combaterii acestor acțiuni a presei asupra spațiului public, care a devenit un spațiu abject.”, a spus moderatorul dezbaterii.

Prof. univ. A.D. Rachieru a evidențiat dublul standard referitor la „mogulii răi”, care atacă puterea politică și „mogulii de omenie”, care o laudă.

Un preot participant la dezbateri a adus în discuție și latura spirituală, denunțând ritualurile politico-mediatiche, care le substituie pe cele autentice. Părintele a deplâns „discordia, continua dezbinare” dintre cetățeni și faptul că toate posturile TV sunt „cu tendință”.

„Pentru că acum toată opinia românească,

infuzată toxic de presă, s-a axat pe ideea conflictului, a mersului centrifug, ar trebui să găsim, totuși, niște punți care să ne lege, chiar atunci când suntem împărțiți în două”, a remarcat moderatorul discuției, prof.univ. Cornel Haranguș.

Prof.univ. A.D. Rachieru a evidențiat „degradarea vizibilă” a nu doar a limbajului mediatic sau a comportamentului politicianist, ci și la „realitățile stradale”, care vădesc o „cădere în mlaștina sub-culturală și, ceea ce este și mai grav, un deficit de civilitate, nu doar de civilizare. Din păcate, din cetățeni, datorită televizorului, noi am devenit spectatori, mult prea încărcați de pasionalitate.” Decanul Facultății de Jurnalism, Comunicare și Limbi Moderne a mai făcut un apel la renunțarea la idilizarea trecutului, cu referiri directe la perioada interbelică.

Discuția s-a animat în momentul deschiderii subiectului Băsescu. Opiniile pro și contra au încins spiritele, care au fost calmate, la timp, de către moderator.

La finalul dezbaterii, participanții au stabilit data și tema următoarei întâlniri. Astfel, proxima dezbateri a grupului „SIGMA” se va desfășura în 23 februarie 2010, având ca temă cartea „Sclavii fericiți” de Ovidiu Hurdzeu.

Liviu COLNIC

Grupul „SIGMA” este un grup de discuții, la care participă studenți și profesori, care dezbate diferite teme.

Prof.univ. Adrian Dinu Rachieru, unul dintre inițiatorii grupului, „SIGMA” este de părere că acesta este „un fel de antrenament cultural, adunând oameni din exterior, membri ai corpului profesoral sau studentesc”.

Temele pe care le dezbate grupul „SIGMA” se axează pe diverse categorii: despre lumea culturii, a politicii, a mass-media sau a religiei.

Prof.univ. Cornel Haranguș, moderatorul grupului, spune: „Nu avem scopuri legate de obiective foarte concrete. Scopurile se reduc la a discuta teme, cărți, probleme ale societății românești sau mondiale”.

Cu o săptămână înainte de întâlnirea grupului, se afișează tema, iar întâlnirea are loc, de la ora 18, la Galeria Acces.

STUDENȚII DE LA UNIVERSITATEA „TIBISCUS” SE IMPLICĂ ÎN **VOLUNTARIAT**

Centrul Europe Direct Timiș, găzduit de Fundația Serviciilor Sociale Bethany a sărbătorit în 5 decembrie Ziua Internațională a Voluntariatului.

În acest sens, Fundația Serviciilor Sociale Bethany prin Centrul ED Timiș s-a alăturat eforturilor societății civile de a promova practicile voluntariatului și efectele benefice pe care această activitate le aduce în rândul cetățenilor săi.

Evenimentul „Fii voluntar, donează o carte” s-a realizat în parteneriat cu Universitatea

„Tibiscus” Timișoara.

Voluntarii din cadrul proiectului au donat cărți pentru a ajuta la dotarea bibliotecilor din două școli din mediul rural. Cele două școli din mediul rural selectate să primească aceste cărți au fost Liceul Teoretic Periam și Școala Generală clasele I-VIII Sacoșu Turcesc.

De asemenea, voluntarii de la Facultatea de Jurnalism, Comunicare și Limbi Moderne din cadrul Universității „Tibiscus” și voluntarii ai Universității de Vest Timișoara, au dat o mână de aju-

tor în această acțiune, participând la colectarea și donarea de cărți către școlile selectate. Cărțile colectate au fost donate împreună cu voluntarii în săptămâna 14-18 decembrie.

Una dintre studentele de la Universitatea „Tibiscus” implicate în proiectul „Fii voluntar, donează o carte”, Andreea Adam (foto), anul I, Facultatea de Jurnalism, Comunicare și Limbi Moderne, secția Comunicare și Relații Publice, spune că numărul voluntarilor de la universitatea noastră a fost restrâns.

Centrul Europe Direct Timiș este un proiect derulat de Fundația Serviciilor Sociale Bethany din anul 2008 în parteneriat cu Instituția Prefectului județul Timiș și Inspectoratul Școlar Județean Timiș. Scopul centrului este acela de a informa cetățenii timișeni cu privire la orice aspect legat de Uniunea Europeană: programe, fonduri structurale, burse de studiu, politici europene etc.

A. LUTZ

